

KRÁLOVSTVÍ
TĚLA
A OHNĚ

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

FRAGMENT

Království těla a ohně

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Jennifer L. Armentroutová

Království těla a ohně – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KRÁLOVSTVÍ
TĚLA
A OHNĚ

KRÁLOVSTVÍ
TĚLA
A OHNĚ

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

FRAGMENT

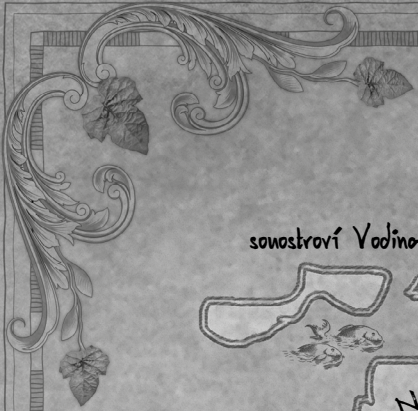
A KINGDOM OF FLESH AND FIRE
Copyright © 2020 by Jennifer L. Armentrout
Illustrations © by Hang Le
Translation © Kateřina Hejnová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-253-5646-3
ISBN e-knihy 978-80-253-5654-8 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-5655-5 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-5653-1 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Poděkování autorky

Tato kniha by se do vašich (doufejme) dychtivých ručiček nedostala, nebýt úžasného týmu nakladatelství Blue Box Press a všech, kteří se na přípravě této knihy podíleli. Děkuji Liz Berryové, Jillian Steinové, MJ Roseové, Kimberly Guidrozové, Chelle Olsonové, Jenn Watsonové, Kevanovi Lyonovi a Stephanii Brownové. Obrovský dík patří recenzentům JLA a JLAanders za to, že jsou těmi nejúžasnějšími, nejpodnětnějšími a nejlaskavějšími čtenáři. V neposlední řadě děkuji i tobě, můj čtenáři. Nic z toho by bez tebe nebylo možné.

Tobě, čtenáři.

Pustiny

KRÁLOVSTVÍ
ATLANTIE

Evacmon

Hory bohů
Nyktia

Pohoří
Skatos

Záliv bohů
Saiona

MOŘE
BOHA SAIONA

Soustroví Bele

MAPA
SVĚTA

Kapitola 1

Vrátíme se domů a tam se vezmeme, má princezno.“
Vdát se?
„ Za něj?

Najednou jsem si vybavila všechny ty dívčí představy z doby předtím, než jsem se dozvěděla, kdo jsem a co se ode mě očekává – sny, které ožívaly díky lásce mých rodičů.

A ani jeden z těch dívčích snů nezahrnoval neupřímnou žádost o ruku. Ani oznámení svatby u stolu plného cizích lidí, z nichž polovina si přála mou smrt. A rozhodně ne tu jistojistě nejhorší – a možná i nejšílenější – žádost o ruku v celém království od muže, jenž mě právě držel v zajetí.

Možná trpím nějakým onemocněním mysli, nějakým šílením smyslů. Koneckonců jsem se musela vyrovnat s tolika bolestnými ztrátami. S jeho zradou. A právě jsem se dozvěděla, že pocházím z Atlantie, království, o němž mi celé dětství tvrdili, že je zdrojem všeho zla a tragédie naší země. Šálení mi tedy připadalo mnohem uvěřitelnější než skutečnost.

Nezmohla jsem se na nic jiného než zírat na to, jak svojí větší dlaní svírá tu moji, mnohem menší. Odstín jeho kůže byl o poznání tmavší než můj, jako by jej políbilo samo slunce. Léta ovládnání meče se smrtící, ladnou přesností mu na dlaních zanechala mozoly.

Přiložil si mou dlaň ke svým svůdně tvarovaným a plným rtům, měkkým a současně neúprosně pevným. Rtům, které do vzduchu spřádaly krásná slova a šeptaly na moji nahou kůži žhavé, hříšné sliby. Rtům, které vzdávaly hold nespočtu jizev na mém těle a na mé tváři.

Rtům, které vypouštěly lži nasáklé krví.

Teď se ty rty tiskly ke hřbetu mé ruky v gestu, kterého bych si ještě před pár dny nebo týdny neskutečně považovala a které by mi ještě před pár dny nebo týdny připadalo úžasně něžné. Tak běžné věci jako držení se za ruku nebo cudné polibky mi byly zapovězeny. Stejně jako být chtěná nebo po něčem toužit. Už dávno jsem se smířila s tím, že nic z toho nikdy neprožiju.

Dokud jsem nepoznala *jeho*.

Zvedla jsem pohled od našich spojených rukou, od úst, která se na jedné straně zdvihala vzhůru a odhalovala dolíček v pravé tváři, a od pomalu se rozevírajících rtů, které jen nepatrně odkrývaly smrtelně ostré tesáky.

Vlasy mu splývaly na zátylku a padaly do čela, tak sytě černé, že ve slunečním světle zářily modrými odlesky. Svými vystouplými lícními kostmi, rovným nosem a hrdou, vyrýsovanou čelistí mi často připomínal velikou, ladnou jeskynní kočku, kterou jsem kdysi jako dítě zahlédla v paláci královny Ileany. Byla krásná stejně jako všechny ostatní divoké, nebezpečné šelmy. Při pohledu do jeho očí barvy oslňujícího, chladného jantaru se mi rozbušilo srdce.

Bylo mi jasné, že se dívám na Hawkea...

Zarazila jsem se a pocítila v hrudi chlad. Nebylo to jeho skutečné jméno. Netušila jsem, jestli je Hawke Flynn jen fiktivní osobou, nebo to jméno patřilo někomu, kdo byl pro svou identitu s největší pravděpodobností zabit. Obávala jsem se, že platil ten druhý případ. Hawke údajně pocházel z Carsodonie, hlavního města království Solis, a měl úžasná doporučení. Na druhou stranu se však ukázalo, že i velitel stráží v Masadonii byl příznivcem Atlanťanů a patřil mezi odpadlé, takže i to mohla být lež.

Ať tak či tak, strážce, který se zavázal chránit mě svým mečem a životem, ve skutečnosti neexistoval. Skutečný nebyl ani muž, který mě viděl pro to, jaká jsem, a nikoli pro to, *co* jsem. Panna. Vyvolená. Hawke Flynn nebyl ničím jiným než výplodem mé fantazie, stejně jako moje dívčí sny.

Skutečný byl jen muž, který mě teď držel za ruku: Princ Casteel Da'Neer. Jeho Výsost. Temný.

Rty nad našima spojenýma rukama se usmály. Na jeho pravé tváři se objevil dolíček. Ten levý se ukázal zřídka. Jen tehdy, když byl jeho úsměv upřímný.

„Poppy,“ řekl a mně se napjaly všechny svaly v těle. Nebyla jsem si jistá, jestli na mě tak zapůsobilo to, že mě oslovil mojí přezdívkou, nebo ten hluboký, melodický tón jeho hlasu. „Myslím, že jsem tě ještě nikdy neviděl tak nemluvnou.“

Z ohromeného mlčení mě vytrhla až jiskřička provokace v jeho očích. Uvolnila jsem ruku ze sevření a štvalo mě vědomí, že pokud by mi v tom chtěl zabránit, snadno by se mu to povedlo.

„Manželství?“ našla jsem svůj hlas, i když jen proto, abych vyslovila to jedno jediné slovo.

V očích mu zajiskřilo. „Ano. Manželství. Víš, co to znamená?“

Hleděla jsem mu upřeně do očí a ruka položená na dřevěném stole se mi zkroutila v pěst. „Proč myslíš, že nevím, co to je?“

„No,“ odpověděl netečně a zvedl pohár. „Opakovala jsi to slovo, jako bys nevěděla, co znamená. A vím, že jako Panna jsi byla... chráněná.“

Pod copem na zátylku mě začalo pálit, nejspíš se zbarví doruda jako moje vlasy ve slunečním světle. „To, že jsem byla Panna nebo chráněná, neznamená, že jsem hloupá,“ odsekla jsem a uvědomila si ticho, které se náhle rozhostilo u stolu i v celé hodovní síni – místnosti momentálně plně odpadlých a Atlanťanů. Všichni by pro muže, kterého jsem právě otevřeně propíchovala pohledem, zabíjeli a umírali.

„Ne.“ Casteel na mě spěšně pohlédl a napil se. „To neznamená.“

„Ale nechápu to.“ Pod sevřenou pěstí jsem na stole ucítila cosi ostrého. Rychlým pohledem dolů jsem spatřila něco, čeho jsem si dříve přes

veškerý šok a rozrušení nevyšimla. Nůž. Nůž na maso s dřevěnou rukojetí a silnou, vroubkovanou čepelí. Ani v nejmenším se nepodobal mojí dýce z vlkodlačí kosti. Od té události ve stájích jsem ji neviděla a bodlo mě hluboko v srdci při pomýšlení, že už ji možná nikdy neuvídím. Ta dýka pro mě byla víc než jen zbraň. Vikter mi ji daroval k šestnáctým narozeninám. Vikter, který pro mě byl víc než strážným. Převzal roli, kterou by zastával můj otec, kdyby žil. Teď dýka chyběla, a s ní byl pryč i Vikter.

Zabili jej Casteelovi podporovatelé.

A vzhledem k tomu, že jsem poslední dýku, která se mi dostala do rukou, vrazila Casteelovi hluboko do srdce, pochybovala jsem, že se mi vlkodlačí kost v dohledné době vrátí. I nůž na maso však mohl dost dobře sloužit jako zbraň. Bude muset stačit.

„Co na tom nechápeš?“ Odložil pohár a zdálo se mi, že pookřál, jako kdyby ho něco pobavilo nebo... jako kdyby vytušil něco, co jsem si odmítala připustit.

Cítila jsem, jak se můj dar zvětšuje a žádá si, abych se pokusila napojit na jeho emoce, a položila jsem dlaň na nůž na maso. Podařilo se mi vypnout svůj dar dřív, než s ním navázal spojení. Nezajímalo mě, jestli se v tu chvíli něčím baví, nebo... cítí cokoli jiného. Bylo mi jedno, co cítí.

„Jak jsem řekl,“ pokračoval princ a jedním dlouhým prstem přejížděl po okraji poháru. „Manželství mezi dvěma Atlantány může být uzavřeno pouze tehdy, stojí-li oba na své domovské půdě, princezno.“

Princezno.

To jeho otravné a zároveň trochu roztomilé pojmenování právě získalo úplně jiný význam. Takový, který vyvolával otázku: Kolik toho věděl od samotného začátku? Přiznal, že mě poznal už tu noc v Rudé perle, ale to, že jsem z části Atlantánka, zjistil, až když mě kousl. Až když ochutnal mou krev. V rance na krku mě zabrnělo a já musela odolat nutkání se jí dotknout.

Nakolik bylo to oslovení náhodné? Nevěděla jsem přesně proč, ale pokud šlo jen o další lež, záleželo na tom.

„Čemu na tom nerozumíš?“ zeptal se a bez mrknutí oka na mě upíral svůj jantarový pohled.

„Tomu, že si myslíš, že bych se za tebe skutečně provdala.“ Naproti mně jsem zaslechla přidušený smích. Letmo jsem pohlédla na vlkodlaka – tvora, který na sebe bral podobu vlka i smrtelníka – s hezkou tváří, světle hnědou pletí a bleděmodrýma očima. Ještě před několika dny jsem věřila tomu, že vlkodlaci vyhynuli, že byli vyhubeni během Války dvou králů před čtyřmi sty lety. Ale i to byla další lež. Kieran byl jedním ze spousty žijících vlkodlaků – několik z nich dokonce sedělo u tohoto stolu.

„Nemyslím si to,“ odpověděl Casteel a přimhouřil víčka orámovaná hustými řasami. „Já to vím.“

Nevěřila jsem vlastním uším. „Možná jsem se nevyjádřila dost jasně, takže se teď pokusím být explicitnější. Nevím, jak by tě vůbec mohlo napadnout, že si tě kdy vezmu.“ Naklonila jsem se k němu. „Je ti to už jasné?“

„Naprosto,“ odpověděl, a přestože jeho oči získaly teplý medový odstín, nezdálo se, že by byla v jeho pohledu nebo tónu hlasu jakákoli zloba. Bylo v nich něco úplně jiného. Jeho pohled mi připomněl jeho teplou kůži a to, jak se svými drsnými, mozolnatými dlaněmi dotýkal mojí tváře, klouzal jimi po mém bříše a stehnech a hladil mnohem intimnější místa. Dolíček v jeho tváři se prohloubil. „Ale to se ještě uvidí, ne?“

Zčervenala jsem. „To teda ani náhodou.“

„Umím být velice přesvědčivý.“

„Tolik zase ne,“ opáčila jsem a on jen tak zamručel, což ve mně vyvolalo čirý vztek. „Zbláznil ses?“

Ze vzdálenější části stolu se ozvalo upřímné zasmání. Věděla jsem, že nepochází od plavovlasého Delana. Vlkodlak vypadal, jako by byl právě svědkem masakru a jeho krk měl být další na řadě. Možná mě to mělo vystrašit, protože vlkodlaci se jen tak něčeho nezaleknou, zvláště ne Delano. Bránil mě, když si pro mě přišli Jericho s ostatními, a to i přesto, že byli s Atlanťanem Naillem, který momentálně seděl po jeho boku, v těžké početní nevýhodě.

Temného se většinou nikdo neodvažoval rozhněvat. Byl to Atlantán, smrtící, rychlý a neskutečně silný. Bylo těžké ho zranit, natož zabít. A navíc, jak jsem nedávno zjistila, dokázal ostatním vnutit svou vůli. Zabil jednoho z nejmocnějších vévodů v celém Solis a probodl mu srdce tou samou holí, kterou Teerman často používal proti mně.

Ale já jsem se nebála.

Na to jsem byla příliš rozzuřená.

Zdroj smíchu seděl po Delanově levici. Byl jím obrovský muž jménem Elijah. Neřekla bych o něm, že je vlkodlak. Mohly za to jeho oči. Všichni vlkodlaci je totiž měli stejné – mrazivě modré. Ty Elijahovy byly naproti tomu oříškové, barvy spíš zlaté než hnědé. Nebyla jsem jediná, kdo na něj teď zíral. Přistálo na něm hned několik pohledů. Využila jsem příležitosti, sjela nožem na maso ze stolu a schovala ho pod rozpařek na tunice.

„Co?“ Elijah si uhladil tmavý plnovous a rozhlédl se kolem sebe. „Ptá se na to, co zajímá většinu z nás.“

Delano zamrkl a pak se na Elijahu pomalu podíval. Casteel nic neřekl. Svůj pronikavý pohled však přesunul dál ke stolu a jeho upjatý úsměv mluvil za vše.

Elijah si pročísl plnovous prsty a odkašlal si. „Myslel jsem, že plán...“

„Co si myslíš, není podstatné,“ umlčel princ staršího muže.

„Myslíš to, že mě použiješ jako návnadu, abys osvobodil svého bratra?“ dožadovala jsem se odpovědi. „Nebo došlo v posledních pár hodinách k nějaké zázračné změně?“

Casteel sevrhel čelisti a jeho pozornost se opět plně upřela na mě. „Měla by ses najíst.“

V tu chvíli jsem se málem neudržela a mrštila po něm svůj nově nabytý nůž. „Nemám hlad.“

Pohlédl na můj talíř. „Skoro nic jsi nesnědla.“

„No, Vaše Výsosti, nemám teď chuť k jídlu, víte.“

Přísně na mě pohlédl a nespouštěl ze mě oči. Zlatavý odstín jeho duhovek potemněl. Naskočila mi husí kůže, vzduch kolem nás jako by

zhoustl, získal elektrický náboj a naplnil celou místnost. V mém hlase nebyla ani špetka respektu. Zašla jsem snad příliš daleko? I kdyby ano, bylo mi to jedno.

Objala jsem prsty rukojeť nože. Už jsem nebyla Pannou, svázanou pravidly, za niž rozhoduje někdo jiný. Už jsem se nehodlala nechat ovládat. Měla jsem na víc a chtěla jsem víc.

„Ptá se dobře,“ ozval se kdosi na konci stolu. Byl to muž s krátkými tmavými vlasy. Nevypadal o nic starší než Kieran, kterému bylo podle všeho stejně jako Casteelovi něco přes dvacet. Ve skutečnosti však prožil Casteel více dvě stě let. Ten muž mohl být ještě starší, co já vím. „Změnilo se něco na plánu využít ji k osvobození prince Malika?“ zeptal se.

Casteel na to nic neřekl a dál mě pozoroval. Absolutní klid v jeho tváři byl varovnější než jakákoli slova.

„Nesnažím se zpochybnit tvoje rozhodnutí,“ prohlásil muž. „Snažím se ho jen pochopit.“

„Co na tom potřebuješ pochopit, Landelle?“ Casteel se opřel do opěradla křesla a rukama se lehce zapřel o područky. Jeho tón mi zvedal drobné chloupky po těle.

Nastala chvíle dusného ticha, načež Landell pronesl: „Všichni jsme tě sem následovali z Atlantie. Zůstali jsme v téhle archaické žumpě a předstírali loajalitu falešnému králi a královně. Protože stejně jako ty nechceme nic jiného než osvobodit tvého bratra. To on je právoplatným dědicem.“

Casteel pobídl Landella kývnutím, aby pokračoval.

„Přišli jsme o naše lidi – dobré lidi, kteří se snažili proniknout do chrámů v Carsodonii,“ řekl. V mysli mi vytanuly obrazy rozlehlých, půlnočně zbarvených staveb a sevřelo se mi srdce.

Pokud bylo vše, co Casteel tvrdil, pravda, pak byl účel, kterému chrámy sloužily, jen další lež. Třetí synové a dcery nebyli během rituálu odevzdávání bohům. Místo toho byli předáváni Povzneseným – upírům – jako dobytek určený na porážku. Většina z té hromady lží, kterými mě celý život krmili, byla hrozivá, ale tahle byla možná ze všech

nejhorší. A jakkoli bylo to, co Casteel tvrdil, odporné, obávala jsem se, že je to pravda. Jak by taky ne? Povznesení nám tvrdili, že políbení od Atlanťanů je jedovaté, uvaluje na nevinné smrtelníky kletbu a proměňuje je v rozpadající se schránky jejich dřívějších já – kruté, krvežíznivé nestvůry známé jako kraveni. Ale já věděla, že to není pravda. Políbení od Atlanťana nebylo jedovaté. Ani kousnutí. Obojího jsem byla důkazem. S Casteelem jsme se políbili nesčetněkrát. Když jsem utrpěla smrtelné zranění, dal mi svoji krev. A kouzlil mě.

Neproměnila jsem se.

Stejně jako když mě před lety napadl kraven.

Určité podezření vůči Povzneseným jsem pojala ještě předtím, než Casteel vstoupil do mého života. On jej jen potvrdil. Ale byla to všechno pravda? Tím jsem si nebyla jistá. Z toho, jak pevně jsem držela nůž, mě rozbolely prsty.

„Pořád nevíme, kde prince drží, a příliš mnoho z nás se už nikdy nevrátí domů ke svým rodinám,“ pokračoval Landell a jeho hlas byl s každým dalším slovem důraznější a houstl zlobou, kterou bych vycítila i bez svého daru. „Teď ale něco máme. Konečně způsob, jak zjistit, kde se tvůj bratr nachází – a možná ho osvobodit, aby nemusel plodit další nové upíry a prožívat peklo, které ty až moc dobře znáš. A my se místo toho vrátíme domů?“

I já jsem kus toho pekla spatřila.

Viděla jsem četné jizvy na Casteelově těle, cejch ve tvaru královského erbu v horní části stehna, těsně pod kyčlí.

Ale Casteel dál mlčel. Nikdo nepromluvil. Nikdo se nehýbal, ani u stolu, ani u krbu v zadní části hodovní síně.

Landell pokračoval. „Ti, co venku visí, si to zasloužili. Nejen proto, že neuposlechli tvůj rozkaz, ale i proto, že kdyby se jim podařilo Pannu zabít, přišli bychom o tu jedinou užitečnou věc. Ohrozili dědice kvůli pomstě. Proto si myslím, že si svůj osud zasloužili, i když někteří z nich byli mými přáteli – přáteli mnoha z nás.“

Zabiju je.

To Casteel slíbil, když viděl, co po sobě zanechali. A také se mu to podařilo. Z většiny. Casteel ty, o nichž Landell mluvil, přibil ke zdi. Všichni už byli mrtví, až na Jericha. Vůdce vzbouřenců byl stále naživu a umíral pomalou, trýznivou smrtí, která měla sloužit jako připomínka toho, že mi nesmí být ublíženo.

„Můžeš ji využít,“ odfrkl Landell. „Je to královnina oblíbenkyně – Vyvolená. Pokud by tvého bratra někdy propustili, tak jedině kvůli ní. A místo toho se vracíme domů, aby si tě vzala?“ trhl bradou směrem ke mně. „Ona?“

Odpor v jeho hlase mě píchl do srdce, nicméně jsem si od vévody Teermana vyslechla mnohem ostřejší urážky, než abych teď dala najevo, byť jen letmo, jakoukoli reakci.

Kieran naproti mně se otočil Landellovým směrem. „Jestli máš aspoň trochu rozumu, zmlkni. Hned.“

„Jen ho nech,“ vložil se do toho Casteel. „Má právo vyjádřit svůj názor. Stejně jako Elijah. Ale zdá se, že Landell toho má na srdci víc než Elijah, a já bych si to rád vyslechl.“

Elijah našpulil rty, tiše hvízdal a otevřel doširoka oči, načež se opřel do opěradla židle a položil si ruku přes područku Delanova křesla. „Hele, někdy mluvím a směju se, i když bych neměl. Ale ať už plánuješ nebo chceš cokoli, jdu do toho s tebou, Casteele.“

„To myslíš vážně?“ Landell se na Elijaha prudce otočil a vyskočil na nohy. „Tobě nevádí vykašlat se na prince Malika? Nevadí ti, že ji Casteel přitáhne k nám domů, do naší země, ožení se s ní a udělá z ní naši princeznu? Někoho, kdo má lidi spojovat, ne je rozdělovat?“

Casteel se mírně pohnul a spustil ruce z područek křesla.

„Jak jsem řekl, stojím za Casteelem.“ Elijah pohlédl na Landella. „Vždycky a bez ohledu na jeho rozhodnutí. Pokud se rozhodne pro ni, musíme i my ostatní.“

Celá ta hádka byla... naprosto směšná. Na tom přece nezáleželo. Bylo mi upřímně jedno, že je nutné obyvatele Atlantie spojovat, protože my dva s Casteelem se nevezmeme. Neměla jsem však příležitost se vyjádřit.

„Já ne. Nikdy,“ zapřísahal se Landell, a zatímco si prohlížel ostatní spolusedící, pleť v jeho obličejí tmavla. Vlkodlak. Došlo mi, že je to vlkodlak. Sevřela jsem nůž ještě pevněji a narovнала se v zádech. „Všem vám to musí být jasné. Vlkodlaci ji nepřijmou. Nezáleží na tom, jestli má atlantskou krev, nebo ne. Atlantáné ji nepřijmou. Je to cizinka vychovaná a opečovávaná Povznesenými.“ Shlížel dolů na Casteela. „Nechce tě, a my máme věřit, že se s tebou spojí?“

Spojí? Podívala jsem se na Kierana a pak na Casteela. Bylo mi známo, že někteří vlkodlaci procházejí spojovacím rituálem s Atlantány určité třídy, a nebylo třeba žádné složité logické úvahy, aby mi došlo, že je to i Casteelův případ. Měla jsem za to, že ze všech, s nimiž jsem Casteela kdy viděla, jsou si ti dva nejbližší, ale o žádné jiné formě spojení jsem nevěděla.

Nicméně to opět nebylo podstatné, protože se žádná svatba konat nebude.

„Máme snad věřit tomu, že je hodna stát se naší princeznou, když tě před tvými vlastními lidmi odmítá a páchne po Povznesených?“ dožadoval se Landell odpovědi. Nakrčila jsem nos. Nepáchla jsem po... Povznesených. Nebo ano? „Když si tě odmítá vzít?“

„Důležité je, že jsem si vybral já ji,“ promluvil Casteel a mé hloupé, přehloupé srdce zaplesalo, i když já si jeho nevybrala. „A na tom jediném záleží.“

Vlkodlakova ústa se rozevřela a já jsem při pohledu na jeho tesáky vytřeštila oči. „Když to uděláš, způsobíš pád našeho království,“ zavrčel. „Já si tu děvku se zjizveným ksichtem nevybral.“

Cukla jsem sebou.

Skutečně jsem sebou cukla a tváře mě pálily, jako by mi vrazil políček. Nevědomky jsem zvedla prsty a dotkla se nerovné kůže na tváři.

Landellova dlaň klesla k boku. „Než abych tomu přihlížel a dovolil to, radši ji zabiju.“

Vzduch zběsile zavířil, až mi nadzvedl pramínky vlasů na spáncích, a Casteelova židle byla v mžiku prázdná.

Ozval se výkřik a pak cinklo o talíř cosi těžkého. Židle se převrhla a Landell... už u stolu nestál. Jen na jeho talíři ležela úzká vrhací dýka. Vytřeštěnýma očima jsem zahlédla jen šmouhu – Casteela, který přitlačil Landella ke zdi a předloktí mu přitisknul na vlkodlačí hrdlo.

Pro lásku boží, pohybovat se tak rychle a tak potichu...

„Jen abys věděl, nijak zvlášť mě nerozčiluje, že zpochybňuješ mé rozhodnutí. Nevadí mi, jak se mnou mluvíš. Mám dost vysoké sebevědomí na to, abych se staral o názory tak bezvýznamných lidí, jako jsi ty.“ Casteel hleděl do vlkodlakových doširoka otevřených očí ze vzdálenosti pár centimetrů. „Kdybys u toho zůstal, nechal bych to být. Kdybys přestal po první zmínce o ní, nechal bych tě odsud odejít s přehnaným pocitem vlastní hodnoty. Jenže pak jsi ji urazil, až sebou cukla, a ještě jsi jí vyhrožoval. To ti nezapomenu.“

„Já...“ Cokoli chtěl Landell říct, zaniklo ve zvucích dávení, když Casteel vymrštil pravou ruku vpřed.

„A to ti nebudu schopen odpustit.“ Casteel trhl paží dozadu a odhodil cosi na zem. Dopadlo to s masitým plesknutím.

Zatímco jsem pomalu otevírala ústa, docházelo mi, co je ta hrudkovitá, červená hmota zač. Bohové moji. Srdce. Bylo to skutečné srdce.

Casteel vlkodlaka pustil, ustoupil a sledoval, jak Landell klouže po stěně dolů a jeho hlava se sklání na stranu. Otočil se ke stolu s pravou rukou potřísněnou krví. „Chce se tu s námi ještě někdo o něco podělit?“

Kapitola 2

Hodovní síň se nesl sbor odmítavých hlasů, ale žádný z mužů se na svém místě ani nepohnul. Někteří z nich se dokonce pochechtávali a já... já jsem zírala na rudé potůčky stékající po Casteelových prstech a kapající na podlahu.

Casteel se naklonil dopředu a vytrhl Landellovi ubrousek z bezvládné dlaně.

Vrátil se ke svému křeslu a cestou si netečně otíral prsty.

Sledovala jsem, jak usedá na své místo, a když se ke mně otočil, rozbušilo se mi srdce.

„Možná si říkáš, že to bylo přehnané,“ řekl a upustil zmačkaný ubrousek potřísněný krví na talíř. „Nebylo. Kdokoli o tobě nebo k tobě promluví tímto způsobem, zemře.“

Zírala jsem na něj.

Zabořil se do opěradla. „Aspoň jsem mu dopřál rychlou smrt. Je v tom určitá důstojnost.“

Netušila jsem, co na to říct.

Netušila jsem, co mám cítit.

Hlavou se mi honilo jediné: *panebože, on právě někomu vyrval holou rukou srdce z hrudi.*

Muži stojící u dveří právě sbírali Landella z podlahy, když se jeden z mužů u stolu zeptal: „Tak kdy bude svatba?“

Otázka vyvolala smích a na Casteelových rtech se objevil náznak úsměvu. Naklonil se ke mně. „Celé tvoje tělo je krásné. Každíčkový centimetr je ohromující.“ Pohlédl mi do očí a intenzitou svého pohledu mě uvrhl do zajetí. „Myslel jsem to vážně poprvé, myslím to vážně dnes a budu to myslet vážně i zítra.“

Prudce jsem se nadechla a otevřela ústa. Málem jsem si znovu sáhla na obličej, ale zarazila jsem se. Nevím jak, ale postupně jsem si zvykla na to, že mě ostatní vidí bez závoje Panny, a na své jizvy jsem zapomněla – což jsem vždy považovala za nemožné. Nestyděla jsem se za ně dlouhé roky. Byly důkazem mé síly, připomínkou toho strašlivého útoku, který jsem přežila. Když mi ale před Casteelem poprvé sundali závoj, bála jsem se, že se přidá k tomu, co vždycky tvrdil vévoda Teerman. K tomu, co si většinou pomyslel každý, kdo mě poprvé spatřil bez závoje, nebo kdokoliv, kdo se na mě díval právě teď.

Že polovina mé tváře je mistrovské dílo, zatímco ta druhá je noční můra.

Ale když Hawke – *Casteel* – poprvé spatřil první světle růžový, nerovný pruh kůže, který začínal pod linií mých vlasů, táhl se přes spánek a končil u mého nosu, a druhý, kratší a vyšší, který mi protínal čelo skrz obočí, prohlásil, že jsou obě poloviny stejně krásné.

Tehdy jsem mu to věřila. A poprvé v životě jsem se cítila krásná, být i to mi bylo zakázáno.

A dobří bohové, já mu věřila i dnes.

„To, co řekl, bylo víc než jen urážka. Byla to hrozba, a to nemohu tolerovat,“ dodal Casteel, znovu se opřel a pozvedl pohár toutéž rukou, kterou před chvílí vyrval Landellovi srdce z hrudi.

Pohled mi opět padl na dýku na Landellově talíři. Nemělo by mě překvapovat, že mě chtěl vlkodlak zabít. Bylo mi jasné, že se u stolu najdou mnozí, kteří by mě nejraději viděli rozsekanou na malé kousky. Věděla jsem, že tu nejsem v bezpečí, na druhou stranu všichni viděli těla visící v chodbě před síní. Muselo jim být jasné, co by následovalo, kdyby Casteela neposlechli.

Podvědomě jsem stále podceňovala jejich nenávisť ke všemu, co jim připomínalo Povznesené. Tedy i ke mně, i když jsem jim nic neudělala, jen jsem se bránila.

Kolem stolu se opět začalo konverzovat. Tiché debaty. Hlasitější debaty. Smích. Jako by se nic nestalo, což mě vyvádělo z míry. Nejvíc mě však zneklidňovalo to, co jsem nedokázala přiznat ani sama sobě.

Kieran si odkašlal. „Chceš se vrátit do svého pokoje, Penellaphe?“

Chvilí mi trvalo, než jsem byla schopná zareagovat. „Myslíš do mé cely?“

„Je mnohem pohodlnější a není v ní takový průvan jako v kobce,“ odpověděl.

„Cela je cela, ať je pohodlná sebevíc,“ řekla jsem mu.

„Vím docela jistě, že jsme o tom už mluvili,“ poznamenal Casteel.

Pohlédla jsem zpět na něj „Vím docela jistě, že je mi to fuk.“

„Také vím jistě, že jsme došli k závěru, že jsi nikdy nebyla svobodná, princezno,“ neodpustil si Casteel. Pravdivost těch slov byla stále stejně krutá, jako když je vyslovil poprvé. „Nevěřím, že bys svobodu poznala, i kdybys ji měla přímo před nosem.“

„Vím dost na to, abych poznala, že není to, co mi nabízíš,“ odpálkovala jsem ho a pocítila horkou, vítanou vlnu vzteku, který mi zahřál příliš studenou kůži.

Casteel se jemně usmál, ale nijak upjatě ani vypočítavě. Můj vztek začal nahrazovat zmatek. Copak si mě záměrně dobíral?

Raději jsem rozrušeně pohlédla na vlkodlaka. „Ráda bych se vrátila do své pohodlné cely, kde minimálně neprofukuje. Předpokládám, že sama jít nemůžu?“

Kieranovi zaškubalo v koutcích úst, ale poměrně rychle se zpřítomnil a dokázal, že má dost zdravého rozumu na to, aby se neusmíval ani nesmál. „Předpokládáš správně.“

Aniž bych čekala na svolení Jeho Výsosti, odsunula jsem křeslo. Jeho nohy zaskřípaly po kamenné podlaze. Povzdechla jsem si. Mé pohyby nebyly tak důstojné, jak jsem si přála, ale hlavu jsem držela hrdě vztyčenou.

Jeden z mužů, kteří stáli u dveří a uklízeli Landellovu mrtvolu, prošel hodovní síní a zamířil přímo k princovi. Sklonil se a zašeptal Casteelovi něco do ucha, Kieran mezitím vstal. Aniž bych na něj čekala nebo zavádila pohledem o krvavou šmouhu na stěně, vykročila jsem kupředu.

Najednou byl Casteel vedle mě a držel mě za paži. Překvapeně jsem polkla, ani jsem jej neslyšela se zvednout, a uvolnila ruku z jeho sevření. Muž, který předtím mluvil s Casteelem, ustoupil.

„Neodcházej,“ zašeptal Casteel. Něco v jeho hlase mě přimělo se zastavit. Podívala jsem se na něj. „Za chvíli budeme mít společnost. Později se se mnou klidně hádej, jak chceš. Nejspíš se mi to bude líbit. Ale před ním ne.“

Mé oči se setkaly s jeho a žaludek se mi stáhnul. Jeho hlas mě opět znepokojil, pohlédla jsem ke dveřím. Kdo má přijít? Jeho otec? Král?

Ve dveřích se objevila skupina mužů a Casteel si stoupl částečně přede mě. Moji pozornost upoutal muž s pískově žlutými vlasy, který kráčel uprostřed, vysoký a široký v ramenou. Vytušila jsem, že Casteel mluvil o něm.

Muž se světlými vlasy a hranatou bradou vypadal mnohem starší než Casteel. Kdyby byl smrtelník, o čemž jsem pochybovala, tipovala bych, že je na prahu středních let. Nevypadal jako Casteelův otec. Nebyl mu vůbec podobný, i když to samozřejmě nemuselo nic znamenat.

Mířil k nám. Jeho těžký plášť byl poprášený tajícím sněhem, a když se při chůzi rozevřel, objevila se černá tunika se dvěma zlatými čarami, které se mu překrývaly na hrudi. Když přišel blíž, stěžl jsem zachovala klidnou tvář. Nebylo to bleděmodrýma očima, které jsem si ihned spojila s vlkodlaky. Bylo to hlubokou rýhou uprostřed jeho čela, která dávala tušit, že se mu někdo pokusil rozříznout hlavu vejpůl. Ze všech lidí v síni by přece zrovna mě neměly jizvy překvapovat. Se studem jsem odvrátila pohled. Nešlo o to, že by to zranění bylo ošklivé. Ten muž byl pohledný jakýmsi drsným způsobem, který mi připomínal lva. Jen mě šokovalo, že vidím někoho, dost možná vlkodlaka, zjizveného. Matně jsem zaregistrovala, že se Kieran postavil za mě.

„Co se to tu proboha děje?“ zeptal se muž.

Opět jsem zalapala po dechu a pozorně si jej prohlédla. Jeho hlas... byl mi tak povědomý.

„Chci to vůbec vědět?“ pokračoval a se zvednutým obočím si měřil krvavou šmouhu na zdi. Zbylí nově příchozí usedli ke stolu, všichni až na jednoho. Byl menší než Casteel a zavalitější. Jeho vlasy tvořily červeno-ohnědý chomáč vln a oči měl stejně jako Casteel zářivě zlaté. Držel se v těsné blízkosti muže a zdálo se, že sleduje každý můj nádech.

„Chtěl jsem to tu trochu vyzdobit,“ odpověděl Casteel a vlkodlak se zachechtal. Muži si podali ruce.

Znovu jsem pocítila sevření na hrudi, jako by mi někdo stáhl srdce provázkem. Ten jeho smích... byl chraplavý a drsný, jako by si jeho hrdlo nebylo jisté, co si s tou emocí počít. Stejně jako Vikterův. Srdce se mi sevřelo. Proto mi byly jeho hlas a smích tak povědomé.

„Nečekal jsem, že dorazíte tak brzy, Alastire,“ řekl Casteel.

„Spěchali jsme, abychom unikli bouři, která sem míří.“ Alastirův pohled sklouzl přes prince ke mně. Zatvářil se zvědavě, bez ruměnce zloby nebo chladného znechucení. „Tak to je ona.“

„To je ona.“

Alastir sklopil zrak a všechny svaly v mém těle se napjaly.

Naklonil hlavu na stranu a mně chvíli trvalo, než jsem si uvědomila, že se mi dívá na krk...

To zatracené kousnutí!

Cop mi sklouzl na záda a odhalil krk. Alastir zvažněl a pohlédl zpět na Casteela. „Mám pocit, že se toho od poslední dost událo.“

Odjel Alastir za Casteelovým otcem? Pokud ano, kde byl král?

„Dost se toho změnilo,“ odpověděl Casteel. „Včetně mého vztahu s Penellaphe.“

„S Penellaphe?“ opakoval Alastir překvapeně a povytáhl jedno obočí. „Dostala jméno po bohyni moudrosti, oddanosti a povinnosti?“

Protože jsem tam dost dobře nemohla jen tak stát a ignorovat ho, přikývla jsem.

Jemně se usmál. „Příhodné jméno pro Pannu, řekl bych.“

„Ne kdybys ji znal,“ odpověděl Casteel a já pevně skousla rty, abych zůstala mlčet.

„Pak se nemůžu dočkat, až ji poznám.“ Alastir se usmál.

„Budeš si muset ještě chvíli počkat.“ Casteel se ohlédl. Jeho oči se setkaly s mýma sice jen krátce, ale dost dlouho na to, abych pochopila, že si přeje, abych nezpochybňovala nic z toho, co nyní řekne. „Penella-phe si zrovna chtěla jít odpočinout.“

Kieran přistoupil blíž a položil mi ruku na spodní část zad, aby mě pobídl k chůzi. Potlačila jsem nutkání zůstat na místě. Měla jsem dost rozumu na to, abych pochopila, že mě Casteel v blízkosti toho muže nechce, a nejspíš k tomu má dobrý důvod.

Vykročila jsem kupředu a cítila v zádech hned několik pohledů. Na půli cesty ke dveřím jsem zaslechla Alastirův dotaz: „Je moudré nechat Pannu, aby se tu volně pohybovala?“

Zastavila jsem se...

„Pokračuj,“ nařídil mi Kieran tiše. Rukojeť nože, který jsem ukradla, se mi zaryla do dlaně.

„Nebylo by moudré jí to odpírat,“ odpověděl Casteel se smíchem a já jsem se musela držet, abych po něm nůž nemrštila.

Kieran se zařadil vedle mě a společně jsme prošli kolem mužů, kteří opět drželi hlídku u velkých dřevěných dveří. Kráčela jsem kupředu s pohledem upřeným k zemi, ale když jsem míjela tělo pana Tulise, neudržela jsem se.

Sevřelo se mi srdce. Se svojí ženou předstoupil před vévodu a vévodkyni Teermanovy a žádal je, zda by si mohli ponechat svého třetího syna, poslední zbylé dítě, které bylo *předurčeno* bohům. Vnímala jsem jejich hlubokou bolest a zoufalství, a vnímala bych je i nebýt mého daru. Měla jsem v plánu obhájit jejich případ před královnou. Něco udělat, i kdyby marně.

Ale podařilo se jim utéct. Celá jeho rodina, manželka i malý syn, dostala šanci na nový život. A on toho využil k tomu, aby mi zasadil ránu, která by mě, nebýt Casteela, zabila.

Chtělo se mi řvát. Hleděla jsem na jeho bledou tvář a zaschlou krev na hrudi a chtělo se mi křičet: „*Proč?*“ Proč se tak rozhodl? Zahodil všechno kvůli krátkému pocitu zadostiučinění. Vůči mně, která jemu ani jeho rodině nic neudělala. Na ničem z toho nakonec už nezáleželo. Teď bude jeho syn vyrůstat bez otce.

Alespoň ale přežil. Kdyby rituál podstoupil, čekalo by ho pravděpodobně něco mnohem horšího než smrt. Neměla jsem ponětí, jak dlouho v chrámech třetí synové a dcery přežívají. Dali jim je... hned? I kojence? Malé děti? Třetí synové a dcery se odevzdávali bohům každý rok, zatímco druhorození se dvoru předávali až mezi třináctým a osmnáctým rokem života. Přežili – tedy většina z nich. Někteří zemřeli v důsledku nemoci, která je zachvátila během noci. Casteel říkal, že upíří se snaží svou krvežíznivost ovládat, ale já o tom měla své pochybnosti. Spíš to bylo jako v případě Malessy Axtonové, kterou našli s prokousnutým krkem a zlomeným vazem. Nikdy se to nepotvrdilo, ale já jsem si byla jistá, že ji lord Mazeen, Povznesený, zavraždil a narafičil její tělo tak, aby ho mohl kdokoli najít.

Aspoň že už lord Mazeen nikomu neublíží, pomyslela jsem si a proješla mnou vlna divoké radosti. Ihned jsem si vybavila ten šokovaný výraz v jeho tváři, když jsem mu usekla ruku. Nikdy mě nenapadlo, že bych mohla s radostí zabít kohokoli jiného než kravena, ale lord Mazeen dokázal, že to možné je.

Prudký záchvěv radosti rychle odezněl, když se mi do mysli opět vkradly myšlenky na děti. Jak jim mohl kdokoliv, ať už smrtelník, či ne, takhle ubližovat? A celé roky – stovky let?

Došlo mi, že stojím na místě, a znovu jsem se dala do chůze. S těžkým srdcem jsem se raději ani neopovážila pohlédnout na Jericha. Soudě podle jeho žalostného kňučení byl stále naživu.

A Landell? Bylo mi ho líto? Ani ne. Co to o mně říká?

Nechtěla jsem na to myslet, a tak jsem se zeptala: „Co to bylo za muže?“

„Alastir Davenwell. Je poradcem krále a královny. Blízký rodinný přítel. Spíš něco jako Casteelův a Malikův strýc,“ řekl Kieran a já sebou při zmínce o Casteelovu bratrovi lehce trhla.

„Tak proto mě tam Casteel nechtěl? Protože je Alastir poradcem jeho rodičů? Nebo proto, že i on mě bude chtít rozsekat na kousky?“

„Alastir není žádný násilník, i když tak kvůli té jizvě možná působí. A přestože ví, jak je pro prince důležitý, je loajální královně a králi. Jsou věci, které by Casteel před rodiči rád utajil.“

„Třeba tu směšnou svatbu?“

„Třeba.“ Zašli jsme za roh a vešli do vestibulu, kde vzduch nebyl cítit pachem smrti. Kieran stočil hovor jinam. „Je ti toho smrtelníka líto? Toho, kterému Cas pomohl utéct od Povznesených i s celou rodinou?“

Cas.

Pro lásku boží, tak nevinná přezdívka pro tak nebezpečného muže.

Když jsme vstoupili na úzké schodiště a Kieran se zařadil přede mě, všimla jsem si, že u sebe nemá svůj krátký meč ani luk. Vzhledem k tomu, co byl zač, však nebyl ani zdaleka bezbranný. Ani jsem se neobtěžovala utíkat. Věděla jsem, že bych neurazila víc než metr. Vlkodlaci byli neuvěřitelně rychlí.

Kieran se bez varování zastavil a otočil se tak prudce, až jsem ucouvla a narazila do zdi. Udělal krok směrem ke mně a sklonil ke mně hlavu. Zhluboka nasál vzduch a napjal všechny svaly v těle.

Vážně...?

Sklonil hlavu a špičkou nosu se dotkl mého spánku. Znovu nasál.

„Co to děláš?“ uskočila jsem stranou a zvětšila prostor mezi námi. „Ty mě *očicháváš*?“

Narovnal se a přimhouřil oči. „Voníš... jinak.“

Pozvedla jsem obočí. „Dobře? Nevím, co ti mám na to říct.“

Jeho oči se rozzářily a zdálo se, že mě neslyší. „Voníš jako...“

„Jestli mi zase řekneš, že voním jako Casteel, dám ti pěstí,“ slíbila jsem mu. „Pořádně.“

„Voníš jako on, ale o to nejde,“ zavrtil hlavou. „Voníš jako smrt.“

„Páni. Díky. Ale jestli to tak je, není to moje vina.“

„Ty to nechápeš.“ Kieran si mě ještě chvíli prohlížel, pak se otočil a znovu se vydal po schodišti nahoru.

Ne, nerozuměla jsem tomu a ani jsem tomu rozumět nechtěla.

Přičichla jsem si k rukávu tuniky. Voněla po... pečeni.

„Říkala jsi, že ti není nikoho z nich líto.“

„To se nezměnilo,“ řekla jsem. „Chtěli mě zabít.“ Došli jsme po schodišti nahoru a vyšli do krytého průchodu. Přivítal nás vlhký, studený vzduch. „Ale nemůžu si pomoci, pana Tulise je mi líto.“

„To by nemělo.“

„Ale je.“ Roztřásla jsem se zimou a sklonila bradu před ostrým porывem větru. „Dostal druhou šanci. Ale zahodil ji. Je mi líto, že se tak rozhodl, a je mi líto jeho ženy a syna. Asi je mi líto všech rodin, jejichž blízcí visí tam na zdi.“

Kieran šel vedle mě, aby mě ušetřil největšího náporu větru. „Soucit s rodinami je na místě.“

Překvapeně jsem se zastavila, ale nic jsem neřekla.

„Co?“

„Nic,“ zamumlala jsem.

Tiše se zasmál. „Myslíš, že nejsem schopen soucitu?“

Rozhlédla jsem se kolem sebe. Tenká vrstva sněhu na zemi se v měsíčním světle blyštivě leskla. V dáli jsem neviděla nic než hustou tmou nastupujícího lesa. Bylo zvláštní podívat se k obzoru a nevidět Výšinu, zeď z vápence a železa vytěženého na Západních vrcholech. Ospalé městečko New Haven hradbu mělo, ale byla mnohem menší, než na jaké jsem byla zvyklá z Masadonie i Carsodonie.

„Nevím, čeho jsi nebo nejsi schopný,“ přiznala jsem a dotkla se chladného dřevěného zábradlí. Zvedl se vítr a nadzvedl mi kratší pramínky vlasů, které se mi uvolnily z copu. „O vlkodlacích skoro nic nevím.“

„Moje zvířecí já nijak nenarušuje to lidské,“ odpověděl. „Mám emoce.“

Pohlédla jsem na něj. „Tak jsem to nemyslela. Já jen...“ Odmlčela jsem se. Co jsem tím vlastně myslela? „Asi jsem to tak *opravdu* myslela. Omlouvám se.“

„Nemusíš se omlouvat. Zřejmě moc vlkodlaků neznáš,“ usoudil.

„Ano, ale to mě neomlouvá.“ Jednou rukou jsem se chytila zábradlí. „Lidé pocházejí z různých míst, která neznám a o kterých nic nevím. To ale neznamená, že je v pořádku je soudit.“

„To je pravda,“ odpověděl a já se skoro zastyděla. Kolik domněnek jsem si o Atlantánech vytvořila? O odpadlých? Předsudky jsou naučené postoje. Možná jsem k nim nepřišla svojí vinou, ale to mé chování neomlouvalo.

Pravdou ovšem je, že se u stolu nikdo tomu, že Casteel Landella zabil, nedivil. Co to o nich vypovídalo? „Stává se to co dneska běžně?“

„Co myslíš? Žádost o ruku, nebo tu otevřenou operaci srdce?“

Střelila jsem po Kieranovi znechuceným pohledem. „Landella.“

Chvilí mě lustroval pohledem a pak se zahleděl do zalesněné krajiny. „Ne tak docela. I když to zatím nevidíš nebo vidět nechceš, Cas není žádný vrah. Upřímně řečeno, moc často se nestává, že by se mu někdo postavil. Ne snad proto, že by byla jeho rozhodnutí vždycky správná, ale proto, že mu nedělá problém umazat si ruce od krve, aby prosadil svoje a získal, co chce, nebo aby zajistil bezpečí svým blízkým.“

Ulevilo se mi, že Casteel nerve lidem srdce z těl každý den. To bylo dobře... asi.

I když jsem jen stěží věřila tomu, že patřím mezi jeho blízké. Jen mě potřeboval, nic víc.

„Cas to neudělal proto, že se mu Landell postavil,“ otočil se ke mně Kieran. „Nešlo o to, že Landell nedokázal pochopit, jak a proč si princ vybral právě tebe. Nešlo ani o to, že chtěl Casovi vzdorovat. Atlantáni a vlkodlaci udělají cokoli, aby ochránili svůj domov, a bylo zřejmé, že v tobě Landell vidí hrozbu,“ řekl Kieran a já přemýšlela, jak souvisím s tím, co Landell zmínil – že je jejich země čím dál menší a zbytečnější. „Cas udělal správně. Kdyby ne, Landell by po tobě vrhl dýku. Další budou chtít udělat totéž.“

V kostech se mi usadil strach. „Byl tedy Landell dalším varováním? Kolik varování ještě přijde?“

„Tolik, kolik bude potřeba.“

„A tobě to nevadí? Jsou to přece i tví přátelé, ne?“

„S někým, kdo se chová jako totální idiot a uráží tě a vyhrožuje ti před Casem, bych si nejspíš stejně neměl co říct.“

Skoro jsem se tomu zasmála, ale nebylo to vtipné. „Jednu chvíli jsou tu všichni plní emocí, a pak zase naprosto apatičtí.“

„Nezkoušela ses napojit na moje emoce, abys věděla, co cítím?“ zeptal se Kieran, čímž mě pořádně překvapil. Zabodla jsem se do něj pohledem.

Pak jsem si vzpomněla, že byl u toho, když jsem použila svůj dar, abych ulevila umírajícímu strážci. Přesto bylo zvláštní o tom s někým hovořit, když jsem tak dlouho musela své schopnosti skrývat a za žádných okolností o nich nemluvit.

„Cas mi řekl, že to začalo tím, že jsi vnímala a zmírňovala bolest. Ale taky říkal, že se to změnilo.“

Přikývla jsem. „Změnilo se to, a není to tak dávno. Nevím proč. Ptala jsem se na to vévodkyně, protože mě napadlo, že to tak možná měla i první Panna.“ Stáhlo se mi hrdlo. Vévodkyně Teermanová mi řekla, že dar vnímat bolest se u první Panny rozšířil i na čtení emocí a že to bylo způsobeno blížícím se Povznesením – stejně jako v mém případě. Upřímně řečeno, o první Panně se toho moc nevědělo. Dokonce ani jak se jmenovala nebo v jaké době žila. Vévodkyně ale naznačila, že ji zabil Temný.

Casteel.

Zachvěla jsem se a myslím, že nikoli zimou. „Zatím ne. Snažím se to nedělat, připadá mi to jako invaze do soukromí.“

„Možná ano,“ souhlasil. „Ale taky ti to dává výhodu při jednání s lidmi.“

To je možná pravda.

„Myslíš, že to někomu řekl?“ zeptala jsem se.

„Cas? Ne. Čím méně toho o tobě ostatní vědí, tím líp,“ odpověděl a já jsem překvapeně zvedla obočí. „Nevím o nikom jiném, kdo by v Atlantii dokázal vnímat, co ostatní cítí.“

„Co to znamená?“

„To ještě nevím.“ Dal se do chůze. „Jdeš? Nebo máš v plánu tady zůstat a proměnit se v kostku ledu?“

S povzdechem jsem se pustila zábradlí a došla ke dveřím, před nimiž se zastavil.

Vytáhl z kapsy klíč. „Tvůj dar by ti mohl pomoci hlavně s Casem.“

„Nemám v úmyslu s ním cokoli probírat.“

Otevřel dveře s lehkým úsměvem na tváři. Vešla jsem do místnosti, která byla vyhřátá od ohně v krbu. „Ale on s tebou ano.“

S nožem na maso pod tunikou jsem si stoupla čelem ke Kieranovi. „Tím chceš říct, že má v úmyslu mě využít?“

Naklonil hlavu na stranu. „To jsem neřekl, Penellaphe.“

„Proč ne? Vážně si myslíš, že se svého bratra vzdal? Já tedy ne. Dříve řekl, že jsem královnina oblíbenkyně,“ vyplivla jsem s odporem poslední dvě slova. „Ta svatba je určitě jen součástí plánu, jak získat jeho bratra zpátky. I když nechápu, proč to nepřiznal hned u stolu.“

„Myslím, že ani jeden z vás nezná skutečnou pravdu.“

Ztuhla jsem. „Co to má znamenat?“

Kieran si mě dlouze prohlížel. Mlčel tak dlouho, že se můj vnitřní neklid minimálně ztrojnásobil. „Řekl ti o Povznesených, že ano?“

Nebyla jsem si jistá, co to s tím má společného, ale odpověděla jsem. „Povznesení jsou... upíři a všechno, co mě učili – všechno, čemu obyvatelé Solis věří –, je lež. Bohové králi Jalarovi a královně Ileaně nikdy nepožehnali. Bohové nejsou...“

„Ne, bohové jsou skuteční. Jsou to *naši* bohové a teď odpočívají,“ opravil mě. „Víš, že Povzneseným nikdy nikdo nepožehnal. Jsou stejně prokletí jako každý, koho kousnul kraven. Až na to, že se nerozpadají. Víš to, ale rozumíš tomu?“

Jeho slova působila jako rána do srdce. „Můj bratr...“, zarazila jsem se. Nechtěla jsem o Ianovi mluvit. „Rozumím.“

„A věříš tomu, co ti Cas o Povznesených řekl?“

Mlčky jsem hleděla do ohně. Na jednu stranu jsem měla pro to, co Casteel tvrdil, jasné důkazy – viděla jsem je na jeho kůži. Povznesení

drželi Casteela v zajetí a unesli jeho bratra. Mučili ho, nutili ho podílet se na věcech, které byly podle toho mála, co mi sdělil, vskutku strašlivé. Jen jsem na to pomyslela, cítila jsem něco ještě mnohem horšího než odpor či znechucení. Bolest v srdci jen narůstala, když jsem si vzpomněla na to, že Casteelova bratra zajali, když se ho snažil osvobodit.

Mohla jsem se na Casteela zlobit.

Dokonce jsem ho mohla i nenávidět.

Nesmazalo to však všechna ta muka, která Casteel prožil, i to, čím si v tuhle chvíli zcela určitě procházel jeho bratr.

Znamenalo to, že jsou všichni Povznesení zlí? Všichni do jednoho, včetně mého bratra? Věřila jsem v to, co jsem mohla dokázat. Ale Casteel... Nemohla jsem věřit ani polovině z toho, co vyšlo z jeho úst, a ani všichni Atlanťané určitě nebyli nevinní.

„Jestli mu věříš, tak proč tak bojuješ za návrat?“ zeptal se Kieran a já na něj pohlédla. „Nebo odmítáš Case z jiného důvodu?“

„To, že se za něj nechci provdat, nemá nic společného s Povznesenými, ale s ním,“ namítla jsem. „Lhal mi úplně ve *všem*.“

„Ve všem ne.“

„Jak to víš?“ vyzvala jsem ho. „Víš co? Nic neříkej. Stejně na tom nezáleží. Důležité je, že mě plánuje vydat těm, kteří jemu a nespočtu dalších provedli všechny ty hrůzy. Plánuje mě vydat lidem, kteří mě budou nejspíš využívat jen jako zásobárnu krve, dokud nepadnu vysílením. A *i kdyby* se ten plán nějakou šťastnou náhodou změnil, tak jen proto, že jsem částečně Atlanťanka. V čem je to lepší? Proč bych si ho měla brát?“

„Proč by si bral někoho, koho se chce zbavit?“ zeptal se.

„Přesně tak!“ Podrážděně jsem sevřela rty do úzké čárky a zahleděla se do temné noci za Kieranem. „Ani nevím, proč se o tom bavíme.“

Znovu se odmlčel. „Odmítáš ho, jako bys neměla žádný strach. Ani po tom všem, co jsi viděla?“

„Copak bych se ho měla bát?“ zeptala jsem se. Jedna neskutečně hloupá část mého já skoro ani nechtěla znát odpověď. Svěřila jsem Hawkeovi

svá tajemství, své touhy, své tělo, své srdce, svůj... život. Svěřila jsem mu *všechno*, a přitom ani nebyl skutečný. Dokonce se ani nejmenoval Hawke.

Kvůli němu jsem teď klopýtala a zakopávala, a bála jsem se, že budu dál i přes jeho zradu. *Toho* jsem se bála.

„Dopustil se věcí, které se nedají odpustit. Věcí, které tě straší ve spánku a působí noční můry, které stravují ještě dlouho po probuzení. Možná není rád, že se mu říká Temný, ale to jméno mu právem náleží.“ Kieranovy světlé oči se setkaly s mýma a mně po zádech přeběhl mráz. „Ale jako jediná ve všech královstvích světa se ho ty, ty a jenom ty nikdy nemusíš bát.“

Kapitola 3

Pokud mě chtěl Kieran svými slovy uklidnit, povedl se mu pravý opak.

Přecházela jsem sem a tam před úzkým oknem, příliš malým na to, aby se z něj dalo utéct, a upřeně zírala na jeho kličku. Bylo zamčené zvenčí.

Stejně jako cela.

Znovu jsem přešla před oknem s rukou sevřenou v pěst a vztekem smíchaným s všudypřítomným neklidem. Nebylo to proto, že si Casteel podle Kierana titul Temného zasloužil. Po tom, jak chladnokrevně a efektivně zabil Phillipse, strážného, který s námi přicestoval z Masadonie, jsem sama pochopila, jak k té přezdívkce přišel. Landellova smrt byla jen dalším důkazem, že dokáže – a chce – zabíjet bez váhání, ale...

Náhle jsem se zastavila. I já jsem to dokázala bez většího odporu. Nebyl to snad případ lorda Mazeena? Když po mně Jericho a ostatní šli, byla jsem připravená zabíjet. Pohled mi klesl na ruce. Také jsem na nich měla krev, a nikoli kvůli sebeobraně a za cenu přežití. Lord Mazeen si svůj konec zasloužil. Moje *lekce* si užíval se stejně zvrácenou radostí jako vévoda, ale když jsem ho konfrontovala, nezaútočil na mě. V řádu vteřin napadl Viktera, a když můj strážce a přítel vydechl naposledy, necítila jsem ani špetku viny za to, jak jsem situaci vyřešila. Sice nebyl upír, ale zrůda ano. Možná proto mě ani tolik nešokovala Casteelova výstavka na chodbě.

A to dost možná znamenalo, že to nemám v hlavě v pořádku. Tak či tak mě mnohem víc rozrušilo to, co Kieran řekl těsně předtím, než za sebou zavřel dveře.

Že je Casteel jediný člověk, kterého se nemusím nikdy bát.

Kieran se nemohl víc mýlit.

Podívala jsem se k posteli a žaludek se mi propadl, jako bych stála na samém okraji Výšiny. Skoro jsem nás viděla, propletené končetiny a spojená těla. S bolestivým trnutím jsem se dotkla stopy po kousnutí na krku. Zachvěla jsem se a hledala náznak znechucení či dokonce strachu. Nic z toho jsem nenašla.

Kousnul mě.

Bolelo to, ale jen zpočátku a jen pár vteřin. Pak jsem měla pocit... že se topím v hřejivé tekutině. Nikdy v životě jsem nic tak intenzivního nezažila – ani jsem netušila, že je něco takového možné. Za to, k čemu došlo v Krvavém lese, zatímco kolem nás a na nás poletoval sních, však kousnutí nemohlo. Naše těla se spojila proto, že mě přitahoval. Protože to, co jsem k němu cítila, bylo větší než pravda o tom, čím a kým je. Proto jsem měla potřebu porozumět tomu, jak se to stalo a proč teď dělá to, co dělá. To proto jsem toužila zapomenout na všechno kromě blaženosti, kterou jsem cítila, vždy když mě svíral v náručí – kromě dotyku jeho rtů na mé kůži a klidu a blízkosti, které jsem zažívala, když jsme si povídali.

Jenže jsem s ním nebyla v bezpečí.

I kdyby na mě Casteel nikdy nevztáhl ruku, nedokázala jsem jen tak přejít to, čím byl. Co způsobil. Vikterova smrt možná nepřišla na špičce Casteelova meče, ale na zubatých čepelích jeho stoupenců ano. A co Loren a Dafina, dvorní dámy, které přišly o život během rituálu? Těšily se na Povznesení, i když jsem pochybovala, že znaly pravdu. Nezasloužily si zemřít tak, jak zemřely, vinou odpadlých, kteří nejspíš ani neznali jejich jména. Opět to nebylo Casteelovou rukou, ale v jeho jménu ano. Jak bych mu to mohla odpustit?

A nejvíc mě při pomýšlení na něj bolelo, že dobře věděl, jak moc toužím po svobodě. Mít možnost si vybrat – cokoli – sama za sebe. Ať

už šlo o něco tak prostého, jako jít, kam se mi zachce, odkrýt si závoj nebo hovořit, s kýmkoli chci. Až po něco tak důležitého, jako zvolit si, s kým budu sdílet své tělo. Věděl, jak moc to pro mě znamená, a snažil se mi to vzít. Sevření srdce bylo tak bolestivé, až jsem měla pocit, že mi do něj někdo hluboko vrazil dýku.

Co ke mně mohl cítit, pokud vůbec něco?

Srdce mě *bolelo*, jako bych truchlila nad smrtí někoho blízkého. Svým způsobem to tak *bylo*. Truchlila jsem nad Hawkeovou ztrátou a bylo mi jedno, že stále žije a dýchá. Hawke, kterému jsem důvěřovala, muž, s nímž jsem sdílela svá tajemství, byl pryč. Jeho místo zaujal princ Casteel Da'Neer, ale stále mě k němu něco táhlo. Stále jsem cítila tu touhu, potřebu a...

Proto byl nejnebezpečnější osobou v každém království. Ani v nejmenším jsem totiž nepochybovala o tom, že mě plánuje využít k osvobození svého bratra a vrátit mě Povzneseným, kteří ho pět desetiletí drželi v zajetí a kteří teď drželi v zajetí i jeho sourozence.

Když jsem se opět dala do chůze a v myšlenkách se přesunula ke královně Ileaně, přepadla mě úzkost. Moje matka a královna si byly blízké. Tak moc, že když se matka rozhodla dát přednost mému otci před Povznesením, královna to umožnila. To bylo nevídané. Ještě vzácnější bylo to, že se o mě královna po útoku kravenů starala jako o vlastní dítě. Měnila mi obvazy, seděla u mě, když jsem měla noční můry, a objímala mě, když jsem toužila po objetí od matky a otce. Zatímco ostatní při pohledu na moji tvář potají vzdychali a šeptali si, ona mě učila nestydět se za své jizvy. Během těch let a předtím, než mě poslali do Masadonie, pro mě byla něčím víc než jen pečovatelkou.

A podle Casteela to byla právě ona, kdo ho ocejchoval královským erbem.

Vzpomněla jsem si, jak mě držela za ruku, když jsme projížděly královskými zahradami pod hvězdami posetou oblohou. Její trpělivost a laskavost se zdály být nekonečné, a přesto se ta stejná ruka, která držela tu mou, zařízla Casteelovi do kůže. Pokud Casteel říkal pravdu, pak

ten stejný tichý hlas, který mi vyprávěl příběhy z dob, kdy byla moje maminka malá holčička a běhala po stejných cestách, po kterých jsme chodily i my, krmil celé království jen zkrvavenými lžemi. Jestliže Casteel nelhal, využívala strachu z tvorů, které ona a jí podobní stvořili, aby smrtelníky ovládala.

A pokud to všechno vážně byla pravda, věděla královna celou tu dobu, že jsem poloviční Atlantánka?

Pro lásku boží, to bylo příliš. Ale co Ian? Jak se mohl povznést? Casteel říkal, že Iana viděl jen v noci, a měl za to, že Ian skutečně *byl* povznesen. Mohla být pravda, co někdo utrousil při večeři? Byl Ian můj nevlastní bratr? Nechtělo se mi věřit, že by měl jeden z mých rodičů dítě s někým jiným. Jejich vzájemná láska byla... no, taková, po jaké lidé touží.

Nebo jsem byla úplně naivní. Protože pokud Ian nebyl jejich, kde ho vzali? V příkopu u silnice?

Casteel si nejspíš myslel, že jsem úplně hloupá.

Ne že by mi záleželo na tom, co si myslí. Na tom, co věděla královna a jestli byl Ian můj nevlastní bratr, nebo ne, nezáleželo. Zabrousila jsem pohledem ke dveřím.

Musela jsem utéct.

I přes těla pověšená v chodbě bylo zřejmé, že mě jeho lid stále považuje za představitelku Povznesených. Landell určitě nelhal, když tvrdil, že by na mém původu atlantskému lidu záleželo. Nově příchozím nepochybně také. Alastir, zdálo se, považoval za lepší zavřít mě v cele, než mi dovolit potulovat se po okolí.

Jako bych to snad dovoleno měla.

A v Atlantii, pokud to tedy Casteel skutečně plánoval, bych jimi byla obklopena a byla bych v ještě nejistějším postavení.

Při pomýšlení na Atlantii mě v žaludku zašimralo malé semínko vzrušení. Nemohla jsem si pomoci, chtěla jsem to království vidět. Nejspíš proto, že jsem toho v životě zas tak moc neviděla. A mít možnost podívat se na místo, které nemělo existovat? To se podaří jen málokomu.

S povzdechem jsem ty pocity a myšlenky odehnala. Kdyby se Casteelovi skutečně podařilo nějak mě do Atlantie dostat, nebylo by úniku.

Kieran se mýlil, nebojovala jsem proti Casteelovi proto, abych se mohla vrátit k Povzneseným. Bojovala jsem s ním proto, abych se mohla vrátit za svým bratrem.

Potřebovala jsem se dostat k Ianovi, ale za svých vlastních podmínek. Kdyby se mi nějakou náhodou podařilo žít dost dlouho na to, aby mě Casteel skutečně vyměnil za svého bratra, putovala bych z jedné klece do druhé. To jsem nemohla dopustit. Musela jsem se k Ianovi dostat po svém.

A co pak?

Věděla jsem, že mezi Povznesenými nebudu v bezpečí, ale *znala* jsem vzdálené vesnice a města, v nichž jsem si dokázala představit nový život.

Pomaloučku jsem zvedla ruku k obličejům a prsty nahmatávala nejdelší jizvu. Bylo by těžké ji schovat. Přesto se o to budu muset pokusit. Odmítala jsem svou tvář dále skrývat. Nemohla jsem tak už dál žít.

Nejdříve jsem ovšem musela přijít na to, jak utéct, dostat se do hlavního města a najít Iana, aniž by mě chytili nebo zabili.

Společně bychom Povzneseným unikli. I kdyby Ian nebyl můj pokrevní bratr a prošel Povznesením, nemohl být jako ostatní. Tomu jsem odmítala věřit. Nebylo možné, aby se živil na nevinných a *dětech*. Nebylo možné, aby byli všichni Povznesení zlí. Někteří se zdáli být docela milí.

Pakliže se ale neživili třetími syny a dcerami, odevzdanými bohům během rituálu, jak přežívali?

Potřebovali krev. Jinak by umírali na smrtelná zranění, která je sužovala ještě před Povznesením. Ian sice býval zdravý jako kůň, ale aby mohl být Povznesen a nakrmen krví Atlantána, musel by být zbaven téměř veškeré krve. To by ho zabilo stejně, jako kdyby se nekrmil.

Chtěla jsem se na vlastní oči přesvědčit, v co se Ian proměnil. Snažila bych se mu ze všech sil pomoci. Kdyby se ale proměnil v monstrum, které se přizívuje na ostatních? Na dětech? Co potom? Srdce se mi sevřelo, ale zhluboka a pomalu jsem se nadechla. Odpověď byla jasná.

Musela bych to ukončit, a taky bych to udělala. Ian měl laskavou, čistou duši – odjakživa. Byl to snílek, předurčený k doživotnímu vyprávění pohádek. Ne k tomu, aby se stal monstrem. V žádném případě by si takový osud sám nezvolil. Ukončením té noční můry bych mu prokázala úctu.

I kdybych tím zabila kousek sebe samé.

Svaly se napjaly k akci a místnost se zdála třikrát menší než dosud. Nemohla jsem tu s těmi myšlenkami vydržet už ani vteřinu, musela jsem něco vymyslet.

Nebyla jsem si jistá, jestli bych dokázala Casteelovi odolat.

Pokud měl pravdu, nejspíš bych v Atlantii nepřežila.

Mohla jsem ale najít svého bratra.

„Nestrávím už v tomhle pokoji ani minutu,“ řekla jsem nahlas a vydala se ke dveřím. Opřela jsem se o ně a poslouchala, jestli se zvenčí neozývají nějaké zvuky. Nic jsem neslyšela, a tak jsem zabušila klouby prstů do dřeva. „Kierane?“

Ticho.

Kieran u dveří nestál. Nejspíš si myslel, že je bezpečné mě v pokoji nechat. Sorva bych zvládla vykopnout dveře nebo vylézt tím hloupým, nesmyslným okýnkem. Nejspíš si myslel, že tudy nevede žádná cesta ven. A taky že ne, ledaže měl člověk staršího bratra, který ho naučil odemýkat zámky.

Otočila jsem se a lehce se pousmála. Sebrala jsem ze stolu nůž na maso a nesla ho ke dveřím. Čepel byla u rukojeti silná, ale ostří bylo dostatečně tenké, aby se vešlo do zámku.

Klekla jsem si a zasunula špičku nože do klíčové dírky. Ian mě naučil, jak s nožem kývat, tlačit na pravou a pak na levou stranu a tak pořád dokola, dokud se neozve tiché cvaknutí. Než jsem požádala o přesunutí do komnaty ve starší části hradu Teerman, která byla vybavena zvláštním vstupem pro služebnictvo, což mi umožňovalo vycházet nepozorovaně ven, byla jsem často zamčená ve své ložnici, zatímco Ian měl dovoleno chodit do školy, hrát si a dělat, cokoli se mu zachtělo. Nikdy

mi nesvěřil, kde se naučil odemykat zámky, ale věnoval mnoho a mnoho odpolední tomu, aby mi tuto dovednost předal.

„*Musíš být trpělivá, Poppy,*“ říkával a klekával si vedle mě, zatímco jsem opatrně zasouvala nůž do klíčové dírky. Vždycky se smál a vedl mě. „*Jemně. Nemůžeš na to jít jako s beranidlem.*“

Takže jsem byla trpělivá a jemná. Pohybovala jsem nožem, dokud jsem neuslyšela tiché zaskřípění hrotu na bubínku. Druhou rukou jsem uchopila rukojeť a zhluboka vydechla, když mechanismus trochu povolil. Nutila jsem se do klidu a otáčela jsem proti směru hodinových ručiček.

Klika se otočila a dveře se otevřely. Dovnitř pronikl studený vzduch. Vykoukla jsem ven a zkontrolovala prázdný prostor před místností.

Když jsem zavřela dveře a porozhlédla se po místnosti, zaplavila mě vlna euforie. Kožená brašna byla nacpaná pár věcmi, které jsem si přivezla. Cestou pro ni jsem zabloudila pohledem k posteli, na které mi někdo nechal flanelovou noční košili. Sebrala jsem ji a začala ji strkat do tašky, když jsem si všimla, že na ní leží pouzdro na nůž. Rychle jsem si ho připnula na stehno, vsunula do něj nůž a s bolestí v srdci vzpomínala na svou dýku z vlkodlačí kosti a krevelu. Mohla zůstat ve stájích, ztracená pod hromadami slámy a sena?

Nacpala jsem noční košili do tašky a pak si přehodila popruh přes hlavu a přes prsa. Otočila jsem se a zvedla těžký, kožesinou lemovaný plášť. Měl nevýraznou, tmavě hnědou barvu, aby nepřitahoval pozornost. Přehodila jsem si ho přes ramena a za divokého bušení srdce jsem si zapnula knoflíky podél krku. Natáhla jsem si rukavice a přála si, abych v místnosti našla i nějaké jídlo, nejen lahvičku alkoholu na stole pod oknem. Už jsem se však bez jídla dříve obešla, obvykle když byl vévoda Teerman zklamaný z něčeho, co jsem udělala nebo neudělala. Dokázala jsem se bez něj obejít znovu.

Neměla jsem žádný zvláštní plán ani jsem neoplývala zeměpisnými znalostmi okolí, ale věděla jsem, že když se vydám na východ, dojdu k pohoří Skotos. Za mraky zakrytými vrcholky a mlhou zahalenými údolímí měla ležet – a vzkvétat – Atlantie. Kdybych prošla městem,

mohla bych se vydat po cestě zpátky do Masadonie, ale ta by mě vedla přímo přes Krvavý les. Kdybych se vydala na jihozápad, lesem, nakonec bych se dostala... co to bylo za město? Nakrčila jsem nos a snažila jsem se vybavit si jednu z map v městské studovně. Byla stará, inkoust už vybledl, ale byl na ní nakreslený most...

Whitebridge.

Na jih leželo město Whitebridge, ale netušila jsem, za jak dlouho se tam pěšky dostanu. Proklela jsem se za to, že jsem se nikdy nenaučila jezdit na koni, vyrazila jsem vpřed a otevřela dveře. Průchod byl stále volný, vyklouzla jsem ven a zavřela za sebou. Mohla jsem zvenku zamknout, ale doba, kterou by to zabralo, nestála za to, jak rychle by někomu trvalo dveře zase odemknout.

Spěchala jsem ke schodišti a držela se těsně u zdi. Zastavila jsem se u dveří a naslouchala, jestli se neobjeví jakékoli známky života. Když jsem nic neslyšela, vstoupila jsem dovnitř a seběhla po schodech dolů. Při vstupu na schodiště mě přepadl až snový pocit už něčeho dříve viděného. Otočila jsem se ke dveřím, které vedly ven, stejně jako poté, co jsem bodla Casteela.

S hlubokou nadějí, že to tentokrát dopadne jinak, jsem si nasadila kapuci, opřela se do dveří a pomalu je otevřela.

Když jsem vyšla na nádvoří, pod botou mi zakřúpala tenká vrstva sněhu. Ten zvuk byl nepatrný, ale v mých uších zněl jako hromobití. Zhluboka jsem se nadechla a připomněla si, kolikrát jsem se nepozorovaně vyplížila na Výšinu nebo se pohybovala po celém hradě a městě a ani jednou mě nikdo nevyhmátl – až na Casteela.

Na to jsem teď myslet nechtěla. Raději jsem myslela na to, jak moc jsem v plížení vynikala, a to mnohým přímo pod nosem.

Dokážu to.

Podívala jsem se doprava, ke stájím, dech se mi rozplýval v malých mlhavých obláčkách. Mohla by tam ta vlkodlačí dýka opravdu být?

Skutečně jsem byla tak hloupá, abych se pro ni vydala?

Vážně?

Ta dýka pro mě znamenala... no, byla pro mě vším. Ale Ian byl důležitější – moje *svoboda* byla důležitější. Jít do stájí znamenalo příliš velké riziko. Narazila bych tam na stájníky, odpadlé a možná i Atlantány nebo vlkodlaky.

Tak hloupá jsem nebyla.

„Zatraceně,“ zamumlala jsem a odstrčila se od zdi. Přebíhala jsem mezi stíny a vyhýbala se zapáleným pochodnám a jejich máslové záři, až za mnou okraje pláště vlály.

Že už jsem v lese, mi došlo, až když se stříbřité světlo měsíce roztránilo a ponechalo mi jen tolik svitu, abych nenarazila do stromu. Nezpomalila jsem. Běžela jsem rychleji než předtím, držela jsem tempo, abych se od pevnosti dostala co nejdál. Když jsem zakopla o obnažený kořen stromu, prudce dopadla na zem a narazila koleno na zmrzlou půdu, vyskočila jsem zpátky na nohy a běžela dál, navzdory bolesti, chladu a stípaní vlhkého vzduchu do tváří. Běžela jsem, dokud se tupá bolest v boku neproměnila v píchání, které mě donutilo zpomalit. Neměla jsem nejmenší zdání, jakou vzdálenost jsem urazila, ale stromy už nebyly tak blízko u sebe a zasněžená zem byla nedotčená.

Lapala jsem po dechu, třela jsem si bok a spěchala vpřed. Vzdálenost mezi New Havenem a Whitebridgem nemohla být delší než den jízdy. Takže pěšky? Den a půl, možná dva, když se zastavím na odpočinek. Jakmile dorazím do cíle, mohla bych se přidat k nějaké skupině, která bude cestovat do hlavního města. Mohla bych mít štěstí. Možná bych nemusela čekat dlouho. Ale pokud ne? Budu si muset poradit sama, byť hrozilo, že Whitebridge stejně jako New Haven ovládají odpadlí. Pokud ano, poznali by mě? Sotva. Jen málo lidí vědělo, že mám na obličejí jizvy. Kdyby to ovšem Casteel nebo Povznesení rozhlásili, poznali by mě. Pokud mi bylo známo, zastávka ve Whitebridge plánována nebyla, ale ať už slíbili vévodkyni cokoli, nic z toho stejně neplatilo. Mohla jsem tedy vystupovat sama za sebe? Kdybych některému ze smrtelníků nebo možná i Povznesených dokázala, že jsem Panna, s určitostí bych si zajistila cestu do hlavního města a pak bych mohla utéct. Bylo by to riskantní,

ale to byla celá tato akce. Jen bohové věděli, co v těch lesích žilo. S mým štěstím nejspíš mrzutá rodina ohromných a vyhladovělých medvědů. Nikdy předtím jsem ale medvěda neviděla, takže by se mi těsně předtím, než by mi rozdrásali obličej, naskytl poměrně úžasný pohled. Ale přinejmenším jsem pochybovala...

Když jsem přelézala spadlý strom, zastavilo mě křupnutí větvičky. Podívala jsem se pod nohy – nebylo tam nic než hladký sníh a roztroušené jehličí. Zadržela jsem dech, kůže mě brněla, snažila jsem se zachytit další zvuk. Křupnutí se ozvalo znovu, tentokrát blíž, a přimělo mě k větší ostražitosti.

Otočila jsem se kolem dokola a prohlížela si stromy a jejich zohýbané větve, zatížené sněhem a ledem. Bylo to ono? To křupnutí? Otáčela jsem se dokola, tentokrát pomaleji, oči mi slzely od studeného vzduchu. Hlavu jsem prudce otočila doprava. Zamžourala jsem do tmavších, hlubších stínů, kam měsíční světlo pronikalo jen zlehka. Sáhla jsem si pod plášť a vytáhla nůž na maso. Pevně jsem doufala, že to není medvěd. Nechtěla jsem ho zabít. Ta myšlenka mě skoro rozesmála, pochybovala jsem, že by nůž proti medvědovi něco zmohl. Když se stín oddělil a vyplížil se ze šera, strnula jsem. Jeho velikost mě donutila couvnout o krok zpět. Byl vysoký skoro jako člověk a jeho huňatá srst byla poprášena sněhem.

Tělo se mi sevřelo až ke konečkům promrzlých prstů na nohou. Vlkodlak se plížil vpřed a svaly se mu pod těžkou plavou srstí napínaly a převalovaly.

Kieran.

„Zatraceně,“ zavrčela jsem a hluboko v krku mi bobtnal knedlík vzteku. Se sklopenýma ušima vylezl na padlý strom a drápy předních tlap zaryl do dřeva. Sklonil bradu a ostražitě mě pozoroval bleděmodrýma očima. Nejspíš čekal, že uteču, ale já věděla, že by to pro mě nedopadlo dobře. Pocit beznaděje a bezpráví mě téměř srazil na kolena.

Ale neustoupila jsem.

Nehodlala jsem se vzdát.

Rukojeť nože se mi zaryla do dlaně v rukavici a srdce mi pod žebry divoce bušilo. „Do pevnosti se nevrátím,“ řekla jsem Kieranovi. „Budeš mě muset přinutit a já ti to neusnadním. Budu bojovat.“

„Pokud chceš bojovat...“ ozval se hlas, z něhož mi naskočila husí kůže. Hlava mi samovolně cukla směrem, odkud ten hlas přicházel. „Budeš se muset utkat se mnou, princezno.“

Kapitola 4

Casteel, oděný celý v černém, mířil směrem ke mně a proti bílému sněhu vytvářel jasně rozpoznatelnou siluetu. Postavil se vedle Kierana a já si všimla, že je vyzbrojen dvěma krátkými meči s rukojetí z tmavého chromu a čepelemi z rubínově zbarveného krevetu.

Nůž, který jsem držela v ruce, mi nikdy nepřipadal ubožejší než právě teď.

„Nejspíš si musím na neustále se rozšiřující seznam tvých schopností připsat i odemykání zámků,“ pronesl Casteel. „Na Pannu nezvyklé. Na druhou stranu bych se tomu neměl až tak divit. Nejsi typická Panna, že?“

Mlčela jsem, srdce mi splašeně bušilo v hrudi.

„Opravdu sis myslela, že mi utečeš?“ zeptal se Casteel tiše.

Vztek byl ostřejší než jakýkoli meč a mnohem vítanější než beznaděj. „Málem se mi to podařilo.“

„To nic neznamená, princezno. To bys měla vědět.“

„Já se do pevnosti nevrátím.“

„Mám tě tam odnést?“ nabídl mi.

„*Nejraději* bych tě už nikdy neviděla.“

„Všichni tři víme, že je to lež.“ Kieran vedle něj pobaveně zachrochtal a já jsem měla sto chutí vrazit vlkodlakovi nůž do obličeje. „Chci ti nabídnout dohodu.“

Ostražitě jsem sledovala, jak překračuje spadlý kmen stromu, jako by to byla jen pouhá větvička. „O žádnou dohodu nestojím. Chci svobodu.“

„Ještě sis mě nevyslechla.“ Sáhl si na hrud' a odepnul jeden z mečů. „Utkej se se mnou. Když vyhraješ, dám ti svobodu.“ Hodil meč tak, že přistál přímo přede mnou.

Věnovala jsem zbrani rychlý pohled a zasmála jsem se, zvuk se mi zaryl do kůže. „Jako kdyby mi dovolil, abych ti ublížila,“ trhla jsem hlavou ke Kieranovi.

Casteel naklonil hlavu a vlkodlak zastříhal ušima. „Vrať se do pevnosti, Kierane. Chci, aby měla Poppy pocit, že bojujeme fér.“

„Fér?“ zasyčela jsem, zatímco Kieran na okamžik zaváhal a pak seskočil ze spadlého stromu. Otočil se s veškerou ladností zvířete a pelášil pryč. „Jsi Atlantán. Jak to může být fér?“

„Takže se bojíš, že prohraješ? Nebo se bojíš obecně?“

„Nikdy,“ přísahala jsem.

Usmál se a v očích mu zaplátl jantarový plamen. „Tak se se mnou utkej. Pamatuješ, co jsem ti předtím řekl? Chci, abys se mnou bojovala. Těším se na to. Baví mě to. Nelhal jsem ti. Do toho.“

Samozřejmě jsem si na jeho slova vzpomněla, ale v žádném případě jsem ho nemohla porazit. To mi bylo jasné. I jemu. Zároveň jsem se však v žádném případě nechtěla vrátit zpět do cely. Ne když jsem v ní strávila celý život.

Aniž bych z něj spustila oči, zasunula jsem nůž zpět do pouzdra, odepnula si plášť a nechala ho spadnout na zem. Okamžitě se do mě dala zima, ale plášť by mě příliš omezoval. Sundala jsem si i brašnu a nechala ji ležet vedle pláště.

Casteel zvedl jedno obočí. „Nic jiného sis s sebou nevezala? Jen oblečení? Žádné zásoby? Žádné jídlo ani vodu?“

„Nemohla jsem riskovat, že mě chytí ve spízi, že?“ S pohledem upřeným na něj jsem se sehnula, zvedla krátký meč a uchopila jej oběma rukama. Nebyl tak těžký jako klasický meč, ale ani o moc lehčí, neměla

jsem v horní části těla takovou sílu jako někdo, kdo s ním cvičí celé roky. Vikter velmi rychle usoudil, že meč jednou rukou po delší dobu neudržím.

„Zdá se, že to byl špatně promyšlený plán, zrozený z paniky.“

„Nebyl zrozený z paniky.“ Ne tak docela. Možná trochu.

„Tomu nevěřím. Jsi přece chytřejší, Poppy.“ Odjistil druhý meč a vysunul jej z pouzdra. „Příliš chytrá na to, abys utíkala uprostřed noci bez jídla, bez vody a jen s tím mizerným nožem na maso.“

Pevně jsem sevřela rty, na kůži mě hřál vztek.

„Víš, jak dlouho ti bude trvat, než se pěšky dostaneš do Whitebridge? Tam jsi měla namířeno, že? Přemýšlela jsi o tom, jaká je uprostřed noci zima?“ naléhal s náznakem hněvu v hlase. „Zamyslela ses vůbec nad tím, co v tomhle lese žije?“

Ne. Ne tak docela. A měl pravdu. Můj plán nebyl tak dobře promyšlený... „Už jsi skončil? Nebo se bojíš, že bych tě mohla porazit, a tak radši pořád meleš?“

„Rád se poslouchám.“

„To rozhodně.“ Ze země se ve spirálách zvedal sních.

„Připravena?“ zeptal se.

„A ty?“

„Vždycky.“

Můj pohled se stočil k jeho meči. Držel ho špičkou dolů, beze strachu. Ať už si to uvědomoval, nebo ne, brala jsem to jako urážku. Spaloval mě dusivý vztek a popoháněl mě k akci.

Zaútočila jsem doprostřed těla, ale Casteel bryskně zareagoval a útok odrazil pouhým máchnutím meče. „Měla bys mířit na krk, princezno. Nebo je na tebe ten meč příliš těžký?“

Stiskla jsem rty ještě pevněji k sobě a švihla jsem mečem do výšky. Vykryl jej a zaútočil, ale soudě podle toho, že jsem snadno zvládla odtančit mimo jeho dosah, ne tak rychle, jak by mohl.

„Zapomněla jsi na spoustu věcí, které jsem ti řekl.“ Posunul se dopředu a máchnutím čepele odrazil můj další úder.

„Možná jsem se rozhodla ignorovat tě úplně.“ S přimhouřenýma očima jsem uhnula na stranu.

„Tak či tak ti prokážu laskavost a rád ti to zopakuju.“

„Nemusíš.“ Sledovala jsem jeho pohyby, zatímco mě obcházel v kruhu. S mečem uměl zacházet mnohem lépe než já, stejně jako Vikter. Co mi to kladl na srdce? Nikdy nezapomínej na jednu z nejdůležitějších zbraní: moment překvapení.

Casteel mě sledoval se zdviženým mečem. „Vzhledem k tomu, jak pošetile se chováš, nevidím jinou možnost.“

Já mu ukážu, co je to pošetilé chování.

„Bojuj se mnou. Hádej se se mnou. Nebudu ti bránit. Ale nedovolím, abys ohrozila svůj život. A tohle? Dnes večer? To je jasná ukázka nebezpečného, život ohrožujícího chování.“

„Předtím jsi nechtěl, abych se s tebou hádala,“ připomněla jsem mu a pozorně ho sledovala.

„Protože, jak jsem řekl, klidně se mnou bojuj, ale ne, když tím ohrožuješ svůj život.“

„Takže mě může Alastir ohrozit?“

„Snažil jsem se zařídít, aby tomu tak nebylo. A místo toho jsem tady a dávám pozor, aby ses nenechala zabít.“

„Jen proto, že mě potřebuješ živou. Nebo snad ne? K čemu ti bude mrtvá Panna, když ji potřebuješ vyměnit za svého bratra?“

Sevřel čelisti. „Takže se raději necháš zabít?“

„Raději budu volná,“ vyhrkla jsem s vlasy povlávajícími ve větru.

Ohrnul horní ret a odhalil jeden tesák. „Jestli si myslíš, že návratem k Povzneseným získáš svobodu, pak jsem zřejmě přecenil tvoje kritické myšlení.“

„Jestli si myslíš, že *to* byl můj plán, pak jsem přecenila to tvoje,“ opáčila jsem.

Vtom se Casteel prudce rozmáchl. Tušila jsem, že má v plánu vyrazit mi meč z ruky. Jistě by se mu to podařilo, ale já jsem se vrhla do dráhy jeho meče. Překvapeně rozšířil oči a stáhl čepel, přesně jak jsem předpokládala.

Mrtvá jsem mu byla k ničemu.

Protáhla jsem se pod jeho paži, otočila se a vykopla. Botou jsem ho zasáhla do břicha a vymámila z něj zaklení. Narovнала jsem se a provedla výpad. Casteel uhnul do strany a jen těsně se vyhnul ráně do hrudi.

„Výborně,“ poznamenal bez jakéhokoli posměchu.

„Tvoje pochvaly jsou mi fuk.“

Jeho čepel za řinčení krevelu narazila do mé. Několik vteřin se ve ztichlém lese neozývalo nic jiného. Na čele mi navzdory chladu vyrazily krůpěje potu, a přestože svaly v mém těle po vysilujícím běhu plakaly na protest, odmítala jsem se vzdát.

Nebyl to boj na život a na smrt. V hloubi duše jsem věděla, že není, protože ať mi Casteel nabízel cokoli, svoboda to nebyla. Šlo o to, kdo koho odzbrojí jako první. Kdo první prolíje krev. Šlo o to vyventilovat nahromaděný vztek a bobtnající pocit beznaděje, který ve mně přežíval mnohem déle, než jsem byla ochotná si připustit. A možná, jen možná, proto mi to Casteel dovolil.

Ostřím svého meče jsem ho téměř škrábla do levé tváře, ale podařilo se mu odklonit čepel stranou a ten odraz mi způsobil bolestivé zachvění v pažích. Lapala jsem po dechu, zatímco on nejevil žádné známky únavy.

Pomalou mě obcházel kolem dokola, meč měl opět skloněný. „Vyděsil jsem tě? Landellem?“ zeptal se. Arogance v jeho tváři se vytratila a na jednu přede mnou stál někdo jiný. „Proto jsi utekla? Bojíš se mě?“

Překvapena tou otázkou – zdáním, že se téměř bojí odpovědi – jsem mírně sklonila meč.

Byla to chyba.

Casteel udeřil rychle jako sokol. Chytil mě za paži a otočil mě tak, abych k němu byla zády. Snažila jsem se z jeho sevření vymanit, ale sevřel mě v pase a přitáhl si mě k sobě. Zatlačil mi prsty do zápěstí a donutil mě ruku rozevřít. Meč dopadl na snůh.

„Neměl jsem na výběr,“ řekl a sklonil hlavu tak, aby se jeho tvář přitiskla k mé. „Nikdo, a tím myslím nikdo, o tobě nesmí takhle mluvit. Beztrestně ti vyhrožovat.“

Moje hloupé, směšné srdce poskočilo. „Jak rozkošné,“ řekla jsem a cítila jsem, že jeho ruka kolem mého pasu povolila sevření. „Ale lhal jsi mi.“

Smýkla jsem sebou do strany a vrazila mu loket do břicha, jak nejsilněji jsem dokázala. Casteel zavrčel a pustil mě. Otočila jsem se, a místo abych se vrhla po meči v jeho ruce, rychle jsem ho udeřila. Pěstí jsem ho zasáhla do koutku úst. V jeho očích se rozhořela bolest a šok. Otočila jsem se, předřepala si a švihla nohou do půlkruhu. Uskočil, ale podařilo se mi jednu nohu zachytit a podkopnout. Padl k zemi a já jsem za vítězného výkřiku a lapání po dechu vyskočila na nohy a otočila se k němu.

Casteel upustil meč, zvedl se na lokti, sáhl si rukou na ústa a pohlédl na mě. Na hřbetu jeho ruky se objevila rudá krev a mnou projel pocit prudké rozkoše. Sice mě odzbrojil jako první, ale já ho dokázala zranit do krve.

„Jen abys věděla, udělal bych to znovu – zabil bych Landella i tisíc jemu podobných,“ řekl a trochu tak utlumil moje uspokojení. Pak jsem pohlédla na meč, který upustil. „Bez mrknutí oka. Ale ty se mě bát nemusíš. Nikdy.“

Můj pohled zalétl k němu. V jeho slovech nebyla žádná samolibost, v jeho pohledu žádný posměch. „Já se tě nebojím.“

Zmateně svařtil obočí, čehož jsem využila a vystřelila k meči. Neměla jsem ponětí, co s ním udělám, až ho budu držet v ruce.

Nedostala jsem však ani šanci to zjistit.

Casteel mě chytil kolem pasu tak tiše, že jsem ani nepostřehla, že se postavil. Strhl mě na zem a natočil se tak, aby na sebe vzal hlavní tíhu pádu. Ležela jsem na něm zády.

„To mi připomíná stáje,“ promluvil mi do zátylku a jakákoli zranitelnost, která byla v jeho hlase před chvílí, zmizela. Přetočil mě tak, že jsem nyní ležela zády pod ním. „Tehdy jsi byla stejně prudká jako teď.“

Váha a teplo jeho těla na mých zádech a k tomu ledový sních na mém čele mi omráčily smysly.

„Většina lidí by to za tak přitažlivé nepovažovala,“ šeptal mi do ucha a oživoval vzpomínky na zamotaná prostěradla a svěží vůni koření.

Neděлил nás ani centimetr prostoru. Cítila jsem ho po celé délce zad, na křivce svého pozadí i v místě mezi mými stehny, kde měl vraženou jednu nohu. Každý můj dech, příliš krátký a příliš mělký, naplňovala svůdná vůně jeho těla a křupajícího sněhu a každičká část mého těla si uvědomovala to jeho.

„Ale...“ řekl a ústy a poté i ostrými zuby se dotýkal mé čelisti, což ve mně vyvolávalo zakázané vzrušení. Kousne mě? Hruď mi zaplnila boľavá úzkost a působila strnutí. Copak...? Copak chci, aby to udělal? Ne. Samozřejmě že ne. V žádném případě. Jeho rty se mi obtiskly na kůži, na hojící se stopu po kousnutí. „Já nejsem jako většina lidí.“

„Většina lidí není tak šílená,“ řekla jsem chraplavým hlasem, který jako by ani nebyl můj.

„To od tebe není moc hezké.“ Silněji přešel ostrými zuby těsně pod místem, kam mě předtím kousl, a já zalapala po dechu a trhla sebou. „A pravda je, že se ti můj druh šílenství líbí.“

Krev v těle se mi závratně rozproudila. „Na tobě se mi nelíbí vůbec nic.“

Zasmál se a přejížděl rty po straně mého krku. „Líbí se mi, když lžeš.“

„Já nelžu,“ zapřela jsem se a přemýšlela, jestli mi natočil hlavu do strany, nebo jsem to udělala já sama. Já určitě ne.

„Hmm?“ Jeho rty se vznášely nad místem, kde se mi divoce třepotal tep. „Za svoji zálibu v násilí se nemusíš stydět. Ne přede mnou. Neříkal jsem ti, že mě to vzrušuje?“

„Až moc,“ řekla jsem, odlepila se od země a zatlačila proti Casteelovi. Na okamžik jsem ho ucítila na sobě, cítila jsem důkaz jeho slov. Pociť vzrušení mě přiměl pochybovat o svém zdravém rozumu.

Casteel ten pohyb nečekal a svezl se na stranu – nebo si mě možná jen dobíral. Nejspíš to druhé. Ať tak či onak, vyškřábala jsem se na kolena, otočila se k němu a zasadila mu divokou ránu.

Casteel mě chytil za ruku. „Takže bych se opakoval, kdybych ti řekl, jak moc mě teď vzrušuje?“

„Ano a taky, jak neuvěřitelně je to znepokojující.“

Usmál se na mě, v očích dva zlaté plamínky. „S tebou dávám přednost boji zblízka,“ řekl, a když jsem se ohnala druhou pěstí, chytil mě za zápěstí. „Jsem rád, že nás to sblíží, princezno.“

Podrážděně jsem vykřikla: „Něco je s tebou hodně špatné!“

„Nejspíš ano, ale víš co?“ Zvedl hlavu ze země. „To se ti na mně líbí ze všeho nejvíc.“

„Mně se na tobě nic...“ Moje odpověď zanikla na špičce jazyka. Sníh pod jeho hlavou jako by se zvedal, ale to... to nebylo správně. Pohlédla jsem vzhůru a spatřila bílé, mlhavé obláčky, jemně se převalující po sněhu. *Mlha*. „Vidíš to?“

„Co?“ Casteel otočil hlavu „Sakra. Kraveni.“

Sevřelo se mi srdce. „Myslela jsem, že už tu žádní nejsou.“

„Proč?“ zeptal se nevěřícně. „Jsi v Solis. Kraveni jsou všude kolem.“

„Ale nejsou tu přece žádní Povznesení,“ namítla jsem, zatímco mlha houstla a rostla. „Kde by se tu kraveni vzali?“

„Kdysi tu Povznesení žili.“ Posadil se a přitáhl si mě blíž. „Krmili se tu, a to hodně. Elijah a ostatní drží kraveny zpátky, ale s Whitebridge za humny a s naslepo pobíhajícími mladými, hezkými dívkami cítí zdroj potravy.“

„Neběžela jsem naslepo,“ odsekla jsem.

„Ale ano, ani sis neuvědomila, že jsou v tomhle lese kraveni.“ Tón jeho hlasu zchladl, dal průchod dřívějšímu naštvání. „A vzala sis jen ten zatracený nůž na maso. Proč jsi utekla, Poppy?“

Ozval se strašlivý, pronikavý výkřik. „Myslíš, že je teď na tenhle rozhovor vhodná doba?“

„Ano.“

Střelila jsem po něm nevěřícím pohledem.

„Ne?“ řekl a pak si povzdechl. Zvedl se stejně rychle jako vzduch a vytáhl mě na nohy. Pustil jednu mou ruku, sehnul se a popadl meč, který upustil. Ozval se další pronikavý výkřik následovaný zvukem pras-kajících větví, při kterém mi ztuhla krev v žilách. „Myslím, že...“

Casteel si mě bez varování přitáhl k hrudi. Než jsem si stačila uvědomit, o co mu vůbec jde, jeho ústa byla na mých, kradla mi dech a rozptylovala myšlenky. Polibek byl horký a syrový, střet rtů a zubů. Znovu jsem si připomněla, jak moc se jako Hawke při polibcích držel zpátky a kolik toho skrýval. Nebyly to jen tesáky, ale i jeho síla – *jeho síla*.

Odtáhl se ode mě a s téměř zářícíma očima hleděl do těch mých, do široka otevřených. „Ale promluvíme si později,“ slíbil a vrazil mi do ruky meč. „Zostud' mě a zabij jich víc než já, princezno.“

Na okamžik jsem zůstala stát na místě, rukojeť meče mě studila na dlani. Z omámení mě vytrhl křik kravenů. Otočila jsem se právě ve chvíli, kdy Casteel zvedl meč. Nebyl čas o ničem přemýšlet, zejména ne o tom polibku. Mlha byla čím dál vyšší a sahala nám až ke kolenům...

Vylézali zpoza stromů jako příliv propadlých, šedivých těl, vyceněných tesáků a planoucích, uhelně rudých očí. Nikdy jsem neviděla kraveny tak... zubožené. Jejich lebky byly úplně holé nebo jim z vlasů zbyly na pár místech jen prapodivné chomáče. Hrudníky měli pod otrhanými halenami téměř odhalené. Byli tak vyhublí, tak seschlí, že jsem si nemohla pomoci, bylo mi těch smrtelníků, kterými kdysi bývali, a hnijících mrtvol, které se z nich staly, líto.

První ke mně dorazila asi dříve žena, soudě podle vybledlých žlutých šatů a prstenu s drahokamem na prstě.

Řvala, nadsakovala na nožkách tenkých jako rákos a natahovala se po mně rukama s drápy ostrými jako břitva, které by roztrhly kůži raz dva.

Byla jsem toho důkazem.

Otevřená ústa odhalovala dva podlouhlé špičáky v horní dásni a dva ve spodní. Vyrazila jsem jí v ústrety a zabolala jí meč do hrudi. Vystříkla z ní zkažená krev a naplnila vzduch hnilobou. Kdyby čepel nebyla z krevelu nebo kůlu vyrobeného ze dřeva stromů z Krvavého lesa, pokračovala by v cestě a roztrhla by se na kusy, jen aby se ke mně dostala. To už jsem zažila. Ale čepel *byla* z krevelu a žena zemřela v okamžiku, kdy jí meč protnul srdce.

Vytrhla jsem zbraň a otočila jsem se, zatímco se zhroutila k zemi. Casteel mezitím usekl jinému kravenovi hlavu, což byl další spolehlivý způsob, jak jej zabít. O něj jsem se nebála. Věděla jsem, že je k přemožení Atlantána zapotřebí desítek kravenů, ne-li více.

Zatímco jsem propichovala hrud' dalšímu, neubránila jsem se myšlence, že kdyby bylo na tvrzení Povznesených, že má Temný nad kraveny kontrolu, něco pravdy, nesnažili by se mu právě rozpárat kůži. To už jsem ale věděla z dřívějšíka, protože jsem byla svědkem toho, jak na něj kraven zaútočil v Krvavém lese. Tohle byl jen další důkaz toho, že mluvil pravdu.

A že mi celé dětství lhali.

Vztek mi dodal sílu, zasadila jsem dalšímu kravenovi ránu do krku a usekla mu hlavu. Otočila jsem se, abych se ušetřila pohledu na krev, a setkala se s příšernýma, nelidskýma očima a cvakajícími zuby. Při pohledu do jeho očí mě zaplavil okamžik čiré, nefalšované hrůzy. Hrozilo, že mě to vrhne zpátky do chvíle, kdy jsem se nezvládla udržet matčiny kluzké, krví nasáklé dlaně a kdy se bolest z prvního zaseknutí drápu a pak prvního kousnutí změnila v nekonečnou noční můru.

Se zuřivým křikem, který jsem jen stěží rozpoznala jako můj, jsem bodla kravena do propadlého hrudníku. V očích mu zhaslo bezbožné světlo, poslední zbytky života.

„Šest,“ zvolal Casteel. „Ty?“

„Čtyři,“ odpověděla jsem a uklidňovala se, protože jsem si skoro přála, abych nevěděla, co tím myslí. Vrhla jsem se na dalšího kravena a vrazila mu meč hluboko do zad. „Pět.“

„Ostuda,“ dobíral si mě a já zvedla oči v sloup.

Trhla jsem hlavou za dalším kvílejícím kravenem. Rozběhl se ke mně a já k němu, oběma rukama jsem uchopila rukojeť a vrazil mu čepel do brady. Když jsem meč vytrhla, všimla jsem si, že mlha už je skoro pryč.

Casteel probodl posledního kravena a já s bušením srdce sklopila meč. Ustoupila jsem dozadu a zhluboka se nadechla. Když uvolnil zbraň, otočil hlavu mým směrem. Nebylo mi jasné, zda chce zkontrolovat,

jestli ještě stojím na svých, nebo se ujišťuje, že neutíkám – nebo se na něj nevrhám s mečem.

S posledními dvěma možnostmi si nemusel dělat starosti. Byla jsem příliš unavená na to, abych utíkala.

„Doufal jsem, že budu mít příležitost tě zachránit.“ Casteel se sehnul a otřel si meč o nohavici kalhot padlého. „Ale ty jsi mou pomoc nepotřebovala.“

„Mrzí mě, že jsem tě zklamala.“ Můj pohled se přesunul na kravena ležícího přede mnou. Neměl halenu, a tak jsem viděla ránu na břiše, čtyři hluboké zářezy v pase, které získávaly ošklivý fialový odstín, zatímco zbytek jeho kůže měl barvu smrti. Zajímalo by mě, kolik mu bylo let, než ho proklelo kravenovo kousnutí. Čím se živil? Byl to strážný nebo lovec? Bankéř? Farmář? Měl rodinu? Děti, které před ním někdo roztrhal na kusy? „Říkala jsem ti, že mě kdysi kousnul kraven?“

„Ne,“ odpověděl tiše. „Kam?“

„Do nohy. Ta jizva vypadá jako od drápů, ale byly to tesáky,“ řekla jsem, aniž mi bylo jasné, proč o tom mluvím nebo proč nad tím vůbec přemýšlím. „Nikdy jsem nepochopila, jak to že jsem se po kousnutí neproměnila, zatímco všichni ostatní ano. Měla jsem v plánu ti o tom říct, až budeme... spolu, ale nevyšlo to. Předtím jsem o tom nemluvila, protože to byla další věc, o které jsem měla nařízeno mlčet. Královna mi tvrdila, že je to proto, že jsem Panna, vyvolená bohy. Proto jsem se neproměnila. Ale já nejsem vyvolená, ničím a nikým.“ Pohlédla jsem mu do očí. „Je to proto, že jsem zčásti Atlantanka, že?“

Zasunul meč do pochvy, došel až ke mně a stoupl si vedle mě. „Kravenovo kousnutí rodilého Atlantána nepromění, ale pokud je těch kousnutí víc, a asi i kdyby se jim podařilo useknout nám hlavu, můžou nás zabít.“

„Myslím, že jsem měla zakázáno používat svůj dar nebo mluvit o kousnutí proto, že to jsou atlantské schopnosti,“ řekla jsem. „Možná se Povznesení báli, že kdyby se to lidé dozvěděli, došlo by jim to.“

„Věděl o tom někdo?“ zeptal se.

„Vikter ano, Tawny ne. Můj bratr o tom věděl – tedy, *vi* o tom. Ví o tom.“ Svrátila jsem obočí. „A Teermanovi.“

„Mezi odpadlími jsou i Atlantané. Kdyby si někdo z nich všiml tvého daru nebo kousnutí, došlo by jim to.“ Zvedl ke mně ruku. Napjala jsem se, zatímco mi palcem přejížděl po tváři až pod zakončení jizvy. „Kravenova krev,“ vysvětlil a setřel ji. Pohlédl mi do očí. „Kdybych věděl, že jsou to stopy po kousnutí, hned by mi došlo, co jsi zač.“

„Jo, no...“ odmlčela jsem se. „Změnilo by se tím něco?“

Dlouho neodpovídal a pak řekl: „Ne, Poppy. To, jestli jsi smrtelník, nebo napůl Atlantánka, nic nemění.“

„Alespoň jsi upřímný.“ S bolestí v srdci jsem od něj odtrhla pohled a prohlédla si padlé kraveny. Přišli ze směru, kterým jsem mířila. Ztěžka jsem vydechla, bylo mi jasné, že bych jejich útok nepřezila. Sama bych tučet kravenů v žádném případě nezvládla. Navíc jen s nožem na maso. To bylo nutné si přiznat. Zemřela bych, což nebyl přesně ten druh svobody, o jaký jsem stála.

Z nějakého důvodu jsem si vybavila, co mi řekl dříve, v době, která mi nyní připomínala život někoho jiného. „Vzpomínáš si, jak jsi říkal, že když jsme se potkali poprvé, měl jsi pocit, že mě znáš?“

„Ano.“

„Byla to lež?“

Jeho rysy ztvrdly a pak opět povolily. „Připadalo ti to tak?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Tak proč?“

Sklopil husté řasy. „Myslím, že je to atlantským původem. Poznáme jeden druhého a vnímáme spojení, které bychom jinak nejspíš přehlédli,“ řekl Casteel a položil svoji dlaň na mou, na tu, která svírala meč. Uvolnil jej z mého sevření a já se s ním ani nepokoušela bojovat. Sledovala jsem, jak čistí čepel a pak meč zasunuje do pouzdra vedle druhého.

Znovu jsem se setkala s jeho pohledem. „Nůž na maso ti nedám.“

„To bych ani nečekal.“ Nastala dlouhá chvíle ticha. „Je čas.“

Pochopila jsem, co tím myslí. Byl čas se vrátit. Bylo to tak. Snaha vyhrát *tuto* bitvu mě opustila. „Pokusím se utéct znovu.“

„To jsem pochopil.“

„Nepřestanu s tebou bojovat.“

„To bych ani nechtěl.“

Přišlo mi to zvláštní. „A nevezmu si tě.“

„O tom si promluvíme později.“

„Ne, nepromluvíme,“ řekla jsem a unaveným krokem se vydala ke svému plášti. Zastavila jsem se a zaklela.

„Co?“ Casteel došel až ke mně.

„Na mém plášti leží mrtvý kraven.“ Těžce jsem si povzdechla. „To nespadá příliš vhodně.“ Odstrčil ho z pláště, ale škoda už byla napáchána. Viděla jsem skvrny zkažené krve a cítila její pach.

„Jestli si to budu muset obléct, pozvracím se,“ varovala jsem ho.

Zvedl mou brašnu a přehodil si ji přes rameno. Pak se postavil. „Utekla jsi daleko. Dál, než jsem čekal,“ řekl. Protože se nedíval, dovolila jsem si malý úsměv. „Ale nemyslím si, že cestou zpátky umrzneš. Pak si odpočineš,“ dodal a postavil se ke mně čelem. „Na bitvy, které tě čekají, budeš potřebovat veškerou svoji sílu, princezno.“

Kapitola 5

Cesta zpět do pevnosti byla tichá a dlouhá. Zvedl se vítr a řádně nás bičoval. Napadlo mě, jestli se bohové neprobudili a tohle není jejich trest. Koneckonců, jestli všechno, co tvrdil Casteel a ostatní, byla pravda, nebyla jsem stejně falešná jako královna a král Solis? Dělal jsem všechno možné, abych nedala najevo, že se do mě dává zima, ale zdálo se, že před Casteelem nelze nic utajit. V polovině cesty mě objal kolem ramen a přitiskl mě k sobě, zatímco jsme se hnali vpřed a jeho tělo pohlcovalo největší nápor větru.

A já se nebránila. Přičítala jsem to únavě a zimě. Nemělo to nic společného s jeho svěží vůní, která přebíjela zápach kravena. Nemělo to nic společného s tím, jak... příjemné bylo se o někoho opřít, nechat jej, aby na sebe vzal tu nejhorší zimu, aby nesl svou váhu i tu mou. Nemělo to nic společného ani s tím, že můžu být někomu tak blízko, aniž bych byla pokárána nebo shledána nehodnou.

U Casteela mi bylo jednoduše... teplo.

Těžko říct, v kolik hodin jsme konečně dorazili do pevnosti. Navzdory svému neúspěchu jsem uvítala teplo pokoje. Byla jsem jako chodící kostka ledu, necítila jsem nos a nebyla jsem si jistá, jestli ho mám vůbec ještě na obličeji.

Co jsem neuvítala, bylo zjištění, že uvnitř místnosti v rohovém křesle u krbu na nás čeká Kieran.

Vzhlédl s jedním obočím zvednutým. „Co vám trvalo tak dlouho? Už jsem se bál, jestli tě náhodou fakt neporazila.“

„Podle toho, jak si hovoříš, to tak nevypadá,“ odpověděl Casteel a odvedl mě ke krbu. Dovolila jsem mu to, třásla jsem se tak silně, že bych přísahala, že se mi klepou i kosti.

Kieran se ušklíbl. „Byl jsem bez sebe strachy.“

Casteel si odfrkl. „Vyřešili jsme to.“

„Ne, nevyřešili,“ procedila jsem mezi drkotajícími zuby.

Casteel nedbal a rozpojil mi sevřené ruce. „Narazili jsme na kraveny,“ řekl Kieranovi a stáhl mi vlhké rukavice. Hodil je do ohně. „Něco přes tucet.“

Kieran ke mně naklonil hlavu a Casteel se přesunul na stranu a sundal si brašnu. „Zajímalo by mě, jak bys to s tím nožem na maso vyřešila.“

„S-sklapni,“ vykoktala jsem a držela prsty co nejbližší ohni, ale tak, abych je nestrčila do plamenů.

„Víš, že by to nedopadlo dobře.“ Casteel si prohrábl sněhem políbečné vlasy a sčesal si husté prameny dozadu prsty. „Proto je mrzutá.“

„Pochybuju, že je to jediný důvod,“ poznamenal Kieran.

Střelila jsem po něm pohledem, který by ho na místě zabil.

Očividně mu to ale bylo jedno, minimálně soudě podle toho, že se usmíval. „Připravil jsem ti koupel. Voda by byla teplejší, kdyby ses jednoduše vrátila a nedělala problémy.“

Málem jsem se rovnou rozběhla do koupelny, ale ve slovním spojení „nedělala problémy“ jsem zavnímala náznak škádlení. „Čekáš, že ti poděkuju?“

„Bylo by to milé,“ odpověděl. „Ale pochybuju, že se to stane.“

Do prstů se mi bodavě vracelo teplo a já se rychle, toužebně podívala směrem ke koupelně. „A pochybuješ správně.“

„Jako obvykle.“ Chvilí si mě prohlížel a pak se zvedl ze židle. „Seženu pár mužů a postaráme se o ty kraveny.“

„Půjdu s vámi,“ řekl Casteel a já na něj překvapeně pohlédla. Zachytil můj pohled dřív, než jsem stačila odvrátit zrak. „Nenecháme je tam ležet a shnit. Kdysi byli smrtelní,“ vysvětlil. „Spálíme je.“